

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyed évre 1 „

A CSALÁD LAPJA megjelen:

minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:

NÉMETH BÉLA.

Szerkesztőség:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a papírnak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig visszaadhatunk.

Az ördög kontraktusa.

Elbeszélés Mikszáth Kálmántól.

Az ő szive hajlott el tőlem, mégis az én szívem csorbult, könnyem is utána csordult...

Pedig milyen híven látszott szeretni, mégis a másé lett... Verje meg az Isten mind a két kezével, aki hozzá adta az én Mariskámat Fekete Miskához! Verje meg az Isten gonosz mostoháját!

Átkozott a pillanat, amelyben esküdtek; száradjon el a fű azon a vidéken, a merre végig ment az ő nászkocsijok!

Ott néztem ablakomból, mikor kijöttek a templomból. Idős vőlegénye karján úgy nézett ki a szép menyasszony, mint egy letört lilium.

Láttam a mint felültek a kocsira, a mint közibe vágott a négy lónak a felpántlikázott kocsis. Aztán láttam, mikor a felporzott ut szűrkeségéből meg-megvillant a messzetávolban lengő fehér menyasszonyi fátyol.

Felém lobogtatta a szél, mintha bucsút integettetne vele...

Szívem elfogódott, szemem elhomályosult: örökre elvitték.

Levettem magam arczczal a kerevetre: azt hittem sirni fogok tudni. De van is az igazi fájdalomnak könnye?

Homlokereim erősen lüktettek, tompa fásultság vett rajtam erőt, az egész mindenség zúgni, zsi bongni látszott körülöttem: úgy éreztem, hogy a világ bordáit most nyomban összehorpasztja egy a magasból lenyuló rette-

netes kéz, s az egész földkerekség milliom darabbá málvá süllyed el...

Fájdalmasan kiáltottam fel:

„Mariska!”

Csak az üres falak viszhangozták szavam.

Majd felugrottam s futkosni kezdtem a szobákban, mint egy őrtlt. Nem is hiszem, hogy nem volt bennem ekkor valami az örültségből.

„Minek éljek én még ezentul?” ordítottam fel, s agyamra bizonyos zsibbasztó köd látszott nehezedni.

„Ugy van, meg fogok halni. Meg kell halnom. Szegyenlem magam a világ elé menni. Aztán mit csináljak én a világon Mariska nélkül! üres börtön az már előttem. Igen, igen, itt nincs egyéb teendő, mint meghalni.”

Ezzel az eszmével kezdtem foglalkozni, s úgy éreztem, hogy az mindinkább erőt vesz rajtam.

A szoba ablakain a délutáni napfény sütött be; befüggönyöztem az ablakokat.

És a felhomály még jobban megértette a halál eszméjét. Ellenállhatlan vágy vonzott a halálhoz, amely átvesz tőlem minden fájdalmat és szomorúságot.

És még egy édes érzet is belopta magát e remény közé: ha meghalok, ha felakasztom magamat és Mariska meghallja, bizonyosan mardosni fogja a lelkiismerete.

Meg fogok jelenni előtte álmaiban, megkétkülve, megmeredve, irtózatosan...

Oh boszú! a kétségbeesés egyedüli édes csemegeje!

Ugy van, a legirtóztatóbb, a legundokabb halállal ölöm meg magam. Akasztott kísértet leszek.

Hirtelen leszakítottam az ablak függönyének zöld zsinórját, s odatoltam egy karosszékot a szoba közepére a hajdani luszter alá, melynek most csak kamója függött le a bolthajtásról.

A zsinór selyem volt, s erős hurkot kötöttem belőle, aztán nyakamra csavarva, a hurok felső végét ráakasztottam a kamóra, s szemem behunyva az akasztás teoriája értelmében ballábam egy erős lökésével kirugtam magam alul a széket.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy lelkemet Istennek ajánlottam: eszembe sem volt. Midőn szememét a földézett halál érkezése elől behunytam, Mariskám tündéralakja lebegett előttem, hosszú arany hajával, nefelettsszin gyönyörű szemével, délczag természetével, andalító egész valójával.

Oh, milyen szép halál!

Azután metsző fájdalmat éreztem nyakamban, s egy iszonyatos rándulást a nyakesigolya közt. A világ elsötétült... és kábító csend honolt benne...

A másvilágon voltam — félig...

... Ott is maradtam volna örökre, ha a luszter kamója nincs.

Az hozott vissza erre a világra még egyszer.

Kilódult alólam, s én lezuhantam a zöld zsinórral a nyakamon a padolatra és ott terültem el elalélva.

A kamót az ördög lóditotta ki, mert egész a mai napig (noha már 62 éves vagyok) nem hiszem, hogy magától esett ki a kamó. Az ördög munkája volt az

Az ördögé, aki, a mint ott feküdtem elalélva a szoba szőnyegén, megjelent előttem nagy szarvakkal, vörös arasznyi nyelvvel, orrlukaiból és füleiből kékes lángok löveltek ki... Irtóztató volt!

Soha, soha sem fogok számot tudni adni e jeletről.

Mi volt az, a mi velem történt? Láttam-e, vagy csak álmodtam?

Oh nem, nem! Ezer okom van hinni, hogy ez nem

felkorbácsolt lelkem álma, nem lázas phantasiám szörnyesztülötte, hanem hogy igazán megtörtént.

— Rigó Laczi — szólított meg ünnepélyes, éles, metsző hangon az ördög... Én visszahoztalak még egyszer a világra. Ujra élni fogsz...

Hozzám lépett, s szörnykezét, mely egy ló patája volt, kivéve palástja alul szívemre helyezé.

Oh, milyen lázasan dobogott. Ugy verte oldalbordáimat, mint egy harangnyelv...

„Ujra élni fogsz kegyelmemből — folytatá az ördög, s hangja velómet hasította, visszaadom neked a világot, régi világodat, kedvesedet Mariskádat, de csak egy föltétel alatt...

Ugy tetszik nekem, mintha ekkor azt hörögtem volna:

— Mi az?

— Kontraktusra lépsz velem — felelte az ördög — s egy fekete papírost terjesztett elém, hol ez volt írva vörös lángbetűkkel:

„Én Rigó László örökre odaadom magam az ördögnek: ő fog rendelkezni velem.“

— Ird alá, dörgé felém, s egy tollat vont ki zsebéből, melyet az esés következtében szájamból ömlő vérbe mártott.

Gépiesen megfogtam a tollat, s aláírtam nevemet...

Menydörgés támadt, s az ördög eltűnt az irattal a föld alá. Csak iszonyatos kacagását hallhattam még messziről, mely ma 37 év múlva is folyton fülemben cseng, s mindentűvé kísér.

* * *

Öreg gazdasszonyomtól tudom a többi részletet, mely életem e borzalmas epizódját kiegészíti.

A vén Máli néni el nem bírta gondolni, mit csinálhatok annyi ideig szobámban bezárkózva. Estefelé, midőn kopogtatásaira semmi életjelt nem adtam, betörette az ajtót, s ott talált elájulva, véresen, a feldöntött székekkel mellettem, a hurokkal nyakamban.

A leszakított luszter-kamó mindent megmagyarázott neki.

(Vége következik.)

A magyar zászló.

Ferdinánd vezére
Vizsgálja a várat,
A kékkői várat,
S fenhéjázó szóval
Üzen Balassának:
Adja föl, mert támad.

*

Balassa felel rá:
Soha föl nem adja,
A mi odabenn van,
A Zápolya hadja.

*

„Vedd be azt a zászlót,
Jó Balassa Gábor,

Mert nyomban rátüzel
Ez az egész tábor.“
Üzeni a vezér;
De lobog a zászló,
Büszkén, kaczerkodva,
A szellővel játszó

*

Dühös lesz Ferdinand
Dölyfös, vad vezére.
„Lőjjetek a várat,
Hej! fiuk! előre!“

*

Nagy füstgomoly támad,
Golyók süvöltése . . .

De ott áll a zászló
Büszkén, meg nem sértve;
Egyetlen egy golyó
Sem találta mégse.

*

Ferdinand vezére,
Ne lövesd a zászlót,
Hiába is volna!
Magyar katonának
Golyója nem fogja
A háromszint, hogyha
Kivált magyar czimer
Ragyog rajta ékül
Kétfejű sas nélkül.

Tiszteljétek a nagy orrokat!

Orrpárti beszélyke Sipos Sándortól.

Néhány év előtt Tóni barátunk is csak olyan jóraváló gyerek volt, mint a többi nótelen ficzkó; sem jobb, sem rosszabb.

Arcza elég érdekes, bár kissé rococo-styltu, ameny-

nyiben tekintélyes orra inkább tetszett volna Nagy Frigyes porosz királynak, ki a hány nagyorrú embert össze tudott szedni a birodalmában, valamennyit berakta különféle államhivatalokba; mint nekünk, kikben korunk

ledérsége a csinoság szeretetét oly túlsúlyba helyezé a hasznos dolgok felett.

Tónink termete nemcsak karcsu, de eszményileg vékony volt, s így méltán számíthatott a nők kegyére, kik az eszményiséget mindenben oly igen szeretik.

Modora épen nem volt közönséges, mindennapi, mit eléggé bizonyít az, hogy a falusiak — valószínűleg féltékeny irigységből — azt mondták rá, hogy nagyon városias, a városiak meg, hogy nagyon falusias.

E mendemondák azonban nem árthattak jó hírnevének, különösen nem a nők azon faja előtt, kiknek „mama“ a nevük, s kiknek eladó leányuk volt, miután Tóni házasulandó fiatal ember hírében állott.

Tóni maga sem tudta jóformán, hogy került Hymen kandidátusai sorába. Kevéssel előbb még esze ágában sem volt a házasság, élte vig zajában még csak gondolni sem volt ideje erre. A dolog úgy történt, hogy egy bál alkalmával jó kedve kerekedvén, ő is eljárt három-négy tánczot, s miután véletlenségből mindig egy és ugyanazon kisasszonyka volt a tánczosnője, a kisasszony mamájának szomszédnője rögtön odasugott a másik szomszédnőhöz, ez a harmadikhoz, és így tovább, hogy:

„Tíz van! Tóni háztűznézni akar.“

Nosza megrohanták Tónit a szerencsekívánók. Már azt is tudták, hogy mikor lesz az esküvő, milyen ruhája lesz a menyasszonynak, ki lesz a násznagy, hány vendég van meghíva stb. A többi mamák csendes elkeseredéssel támadták meg:

„Ej, ej! hamis ember, hát illik így titkolózni? No de megálljon csak, azért is elmegyünk a lakodalmára.“

Tóni eleinte csak hűledezett, hanem csakhamar bele találta magát helyzetébe, sőt mikor egy csinos kis özvegyecske is kaczerkodni kezdett vele, egészen jól érezte magát, mely körülmény aztán megint új mendemondákra szolgáltatott alkalmat.

Egy szép reggelen egész váratlanul beállit hozzá a főnebb említett kisasszony papája — egy nyugalmazott huszárkapitány — s hatalmasan kifent bajusza alól egy mérges „jó reggelt“ kívánva minden teketória nélkül így szólt:

„Tóni ur, ön az én leányomat szereti!“

„É-é-én? — De kérem — azaz — hogy — de hát honnan tetszik ezt gyanítani?“

„Micsoda? hogy honnan gyanitom? Hisz az egész város csak erről beszél.“

„Bocsánat, én nem tudtam.“

„Mit nem tudott?“

„Hogy én a kisasszonyt szeretem.“

„Huhh! nőcsábító! te nem tudtad? De nem oda Buda! Hirbe hoztad a leányomat, s most meg már holmi özvegy menyecskéket kerülgetsz?! Ezerr millióm bomba! harrmínczhárrrom felé hasítlak! — De beszéljünk komolyan. Nyilatkozzék ön, hogyha már hirbe hozta a leányomat, akarja-e őt feleségül venni vagy sem? Ha igen, akkor mához egy hónapra lesz az esküvő; ha pedig nem, akkorrr — tizenkétezerrr karrttács! — harrmínczhárrrom felé hasítom önt! Nyilatkozzék!“

Tóni szörnyű szorongatott helyzetben volt. Jobb keze mutatóujját orra hegyére illeszté, s ime! a nagy orr rögtön megadta a jó tanácsot.

„Méltóztassék a válaszáért holnap ide fáradni,“ mondá Tóni.

A haragvó papa ezzel megelégedett s elcsörtetett, utközben még egyszer elemlegetve egypár ezer bombát és kartácsot, harrmínczháromfelé hasigatást stb.

Tóninak aztán első gondja volt hamarosan összepakolni, gözkocsira ülni, s a másnapi válasz elől a fővárosba szökni, honnét haza sem tért addig, míg az „imádott“ férjhezmeneteléről nem értesült. Ekkor már nem kellett többé tartania a harrmínczháromfelé hasítottatástól.

Tónit ezentul is mint házasulandó fiatal, de egy-

szersmind mint veszélyes Don Juánt is emlegették. Ő maga is sokat tartott e czimekre, s ugyancsak magasan hordta többször említett tekintélyes orrát. Beszédében igyekezett kerülni a közönségest; bizonyos komoly méltóság s leereszkedő szivélyesség volt észlelhető magatartásában, ami neki — saját véleménye szerint — igen jól állt. Nőkkel, különösen leányokkal szemben igyekezett bizalmasan hamis lenni, s ilyesmit gondolt magában:

„Ime, ezek itt valamennyien szerelmesek belém, de ha tudnák“

Ilyenkor gúnyoros mosoly vonult el ajkain, önelégülten rántott egyet nyakkendője csokrán, s bizalmas fenyegetőzéssel maga mondá, hogy őrizkedjenek tőle, mert ő nagy kópé.

Ah! mily boldog volt Tóni! De hogy is ne lett volna, mikor ő meg volt győződve ellenállhatatlanságáról, meg volt győződve, hogy a nők valamennyien remegnek tőle, és mégsem képesek őt kerülni, mint a hogy nem képes a megbűvölt kis madár menekülni a kigyó torka elől.

Tóni azelőtt nem sokat törődött külsejével, de most valósággal cziczomázni kezdé magát. Nem mult el nap anélkül, hogy ne vett volna hol egy nyakkendőt, hol egy kényesszintű keztyűt, vagy egy újdivatu kalapot. Pipereczikkei lassacskán úgy megsaporodtak, hogy akár maga is nyithatott volna egy férfi-divatáru-tárat.

Barátai elnevezték őt „divat-mintának,“ a mamák „kedves embernek,“ a hajadonok sem igen borzadtak tőle, főleg miután tudvalevő dolog volt, hogy Tóni csinos vagyona ura.

Tóni gyakran hallotta a főnebbi hizelgő czimeket, de — hozzá lévén már szokva — legfőlebb egyet mosolygott rájuk, s gondolta magában:

„Mindez csekélység, csak előjátéka nagy tervemnek, mely ha si erül, nagyot nevetek, ti pedig jámbor kisvárosiak bizonyosan megpukkadtok irigységtetekben.“

(Vége köv.)

Temetés van

Temetés van, . . temetés van . .

Es a kik temetnek,
Mostan zengik legszebbikét
A gyász-énekeknek.
És mig a sirt két erős kar
Mind mélyebbre ássa,
Felhangzik a lélekharang
Szomorú kongása.

*

Felhangzik ám — a poharak
Vidám kocczanása,
Azt a mély sirt két erős kar:
A b o r s a d a l á s s a ;
Zeng a vig dal, s kacaj vegyül
Időnkint közéje,
Mert ez a vig temetés itt —
A b ú t e m e t é s e .

Vasváry F.

Uj-Orsova (Ada-Kaleh).

(Képpel a 4-ik oldalon.)

Május 25-én délben szállották meg az osztrák-magyar csapatok Ada-Kaleht, azon kis dunai erősséget, jobban mondva katonai telepítvényt, melyet képünkön bemutattunk olvasóinknak.

Ada-Kaleh a „Vaskapu“ előtt, a román és szerb partok közti kis dunai szigeten fekszik, s bár jelenleg nagyon szomorú, csaknem düledező állapotban van, hadá-

szati szempontból mégis elég fontos, különösen pedig ránk nézve, miután a Dunának azon vidékeit uralja.

Ugyan vágta is ám savanyú arczot a rácz urak, mikor vitéz bakáink a Radeczky-induló harsogó hangjai mellett bemasiroztak az erősségbe. Annyi volt ez, mintha a szerbek számításain jókora fekete vonalat húztak volna keresztül.

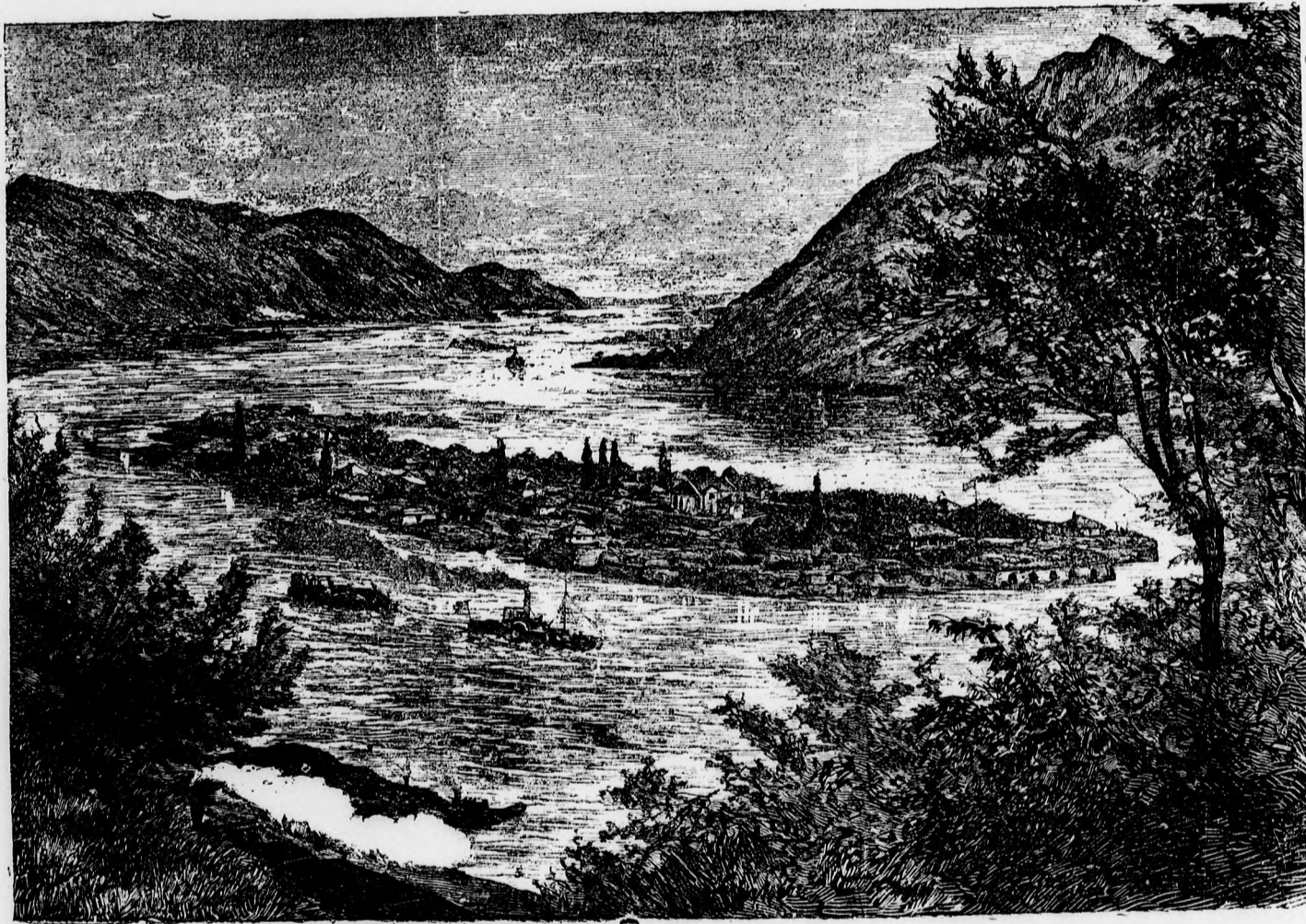
Uj-Orsovát — Ada-Kaleh nevét a törököktől nyerte — I. Lipót császár kezdé építtetni, VI. Károly császár pedig befejeztette, jelenlegi alakját adván neki.

1791-ben a sistowói békekötés alkalmával jutott Ada-Kaleh a törökök kezébe, kik meglehetősen elhanyagolták, s nem nagy súlyt fektettek rá, úgy, hogy 1876-ban is, mikor a török-szerb háború kitört, Ada-Kaleht alig 80—100 ember tartá megszállva.

Az erődön kívül még néhány polgári lakház és egy keleti bazar is van a szigeten, s csak ennek kedvéért látogatták meg a szigetet az utóbbi időkben az aldunai vidékeken utazók.

kell lefizetni. A beléptidij igen praktikus módon több vagy kevesebb aszerint, amint valaki korábban vagy később jön; a korán jövőt jól meghúzzák, a később jövő gyakran igen jutányosan jut be. Az előadás kezdetén a „fehér barbártól“ fél dollárt követelnek, míg a „mennyei birodalom“ polgára egy negyed dollárért a legkényelmesebb támlányt vagy zártszeket foglalhatja el. Tíz-tizenegy óra felé már jelentékenyen alábbszáll a beléptidij. Különbö a később jövő az élvezetet illetően sem vesz semmit, miután a szindarab legszebb és legérdekesebb részére rendszeren 11 óra után kerül a sor, s minthogy itt az előadások hajnali 2—3 óráig tartanak, itt jutányosabban és tovább lehet unatkozni, mint az európai színházakban.

De lépünk be. Első pillanatra azt gondoljuk, hogy közönséges színházban vagyunk. Ugyanoly berendezésű földszint, erkélyek és páholyok félkörben, mint más színházban. A karzat két részre van osztva, az „urak“ és „hölgyek“ részére, mert mindkét nemű közönségnek együtt lenni a khinai színházban tiltva van. A nézőtér min-

Uj-Orsova (Adah Kaleh) Szövegét l. a 3-ik oldalon.

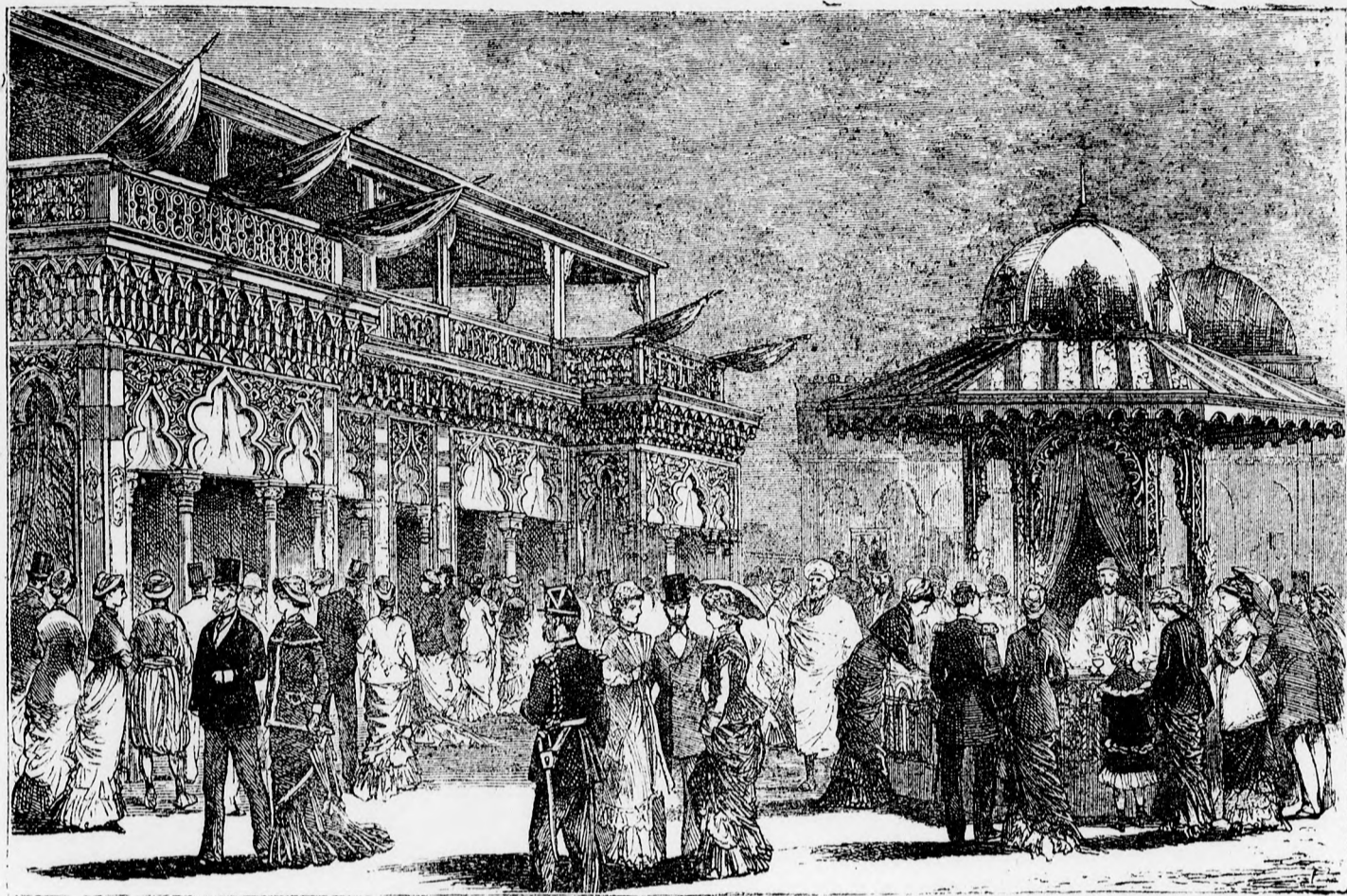
Khinai színház Kaliforniában.

Kaliforniát méltán nevezhetnők Uj-Khinának, oly nagy számmal laknak ott khinaiak. Magában a fővárosban, San-Franciscóban terjedelmes városrészt foglalnak el a khinaiak. E városrész számtalan furcsasággal bír, melyek éppen sajátosságuknál, különöségüknel fogva nagyon érdekesek a megtekintésre. De ha valami megérdemli a látogatást, úgy bizonyára a színház az, melyet e „főok-mennyei birodalom“ lakói a Jakson-utcában állítottak. Bátran mondhatni, hogy annál érdekesebb valami nincs egész Kaliforniában. Hosszu, keskeny folyosó, mindkét oldalán tele ülve gyümölcs- és süteménykereskedőkkel, vezet az embert a bejárathoz, hol a beléptidiját

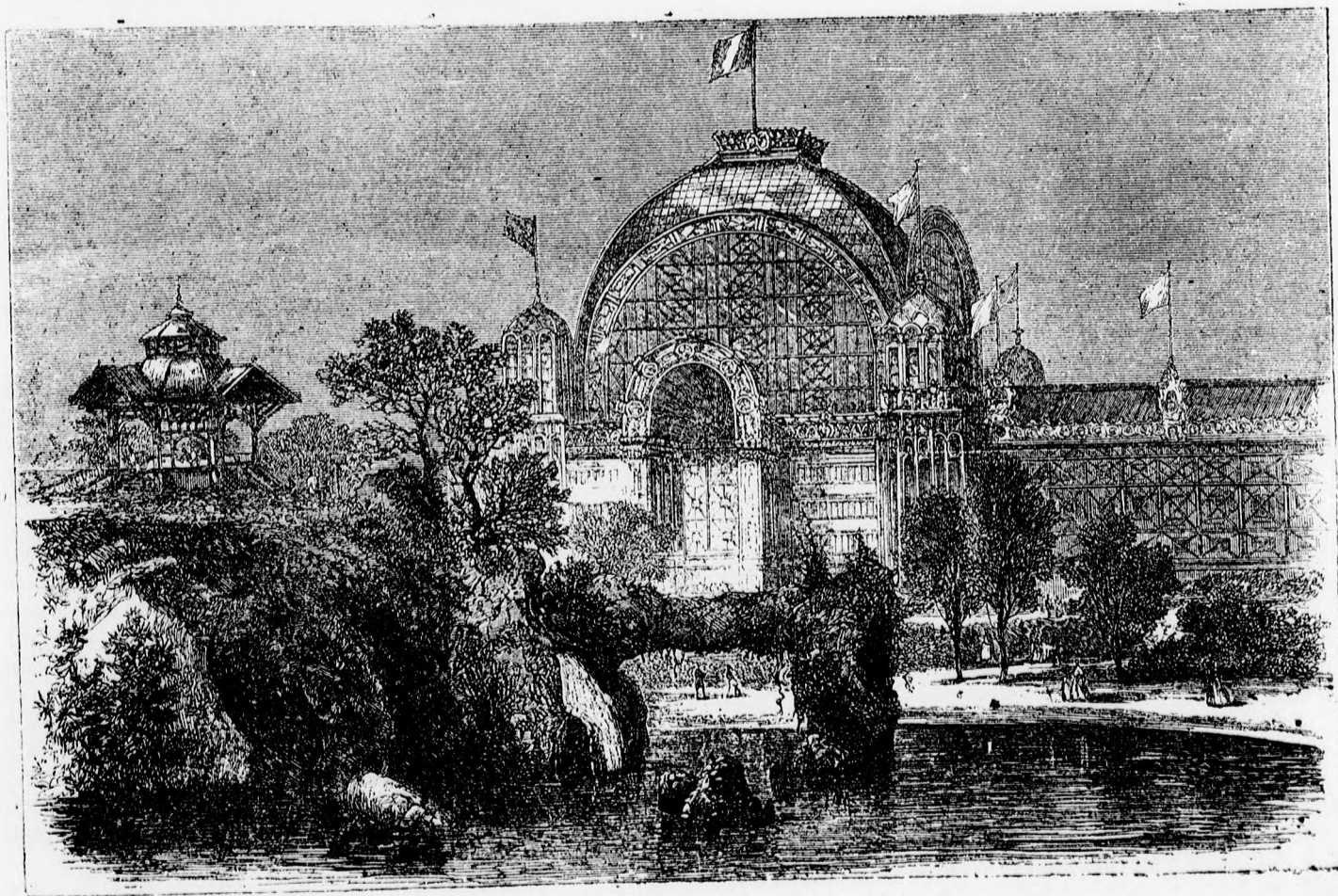
den diszitést nélkülöz, az ülőhelyek közönséges nyers fából vannak, legfőkébb a hosszas rajtuk ülés által csiszolódva meg kissé.

Hát a színpad? A színpad még az előadás előtt minden zugában áttekinthető, miután a függöny használatát itt egyáltalában nem ismerik. A berendezést illetően a színpad olyan, mint hajdan az angol színpadok voltak, vagyis egyáltalában nincs berendezve. Diszleteknek, coulissáknak, színpadi butoroknak semmi nyoma. A zenekar a háttérben van. A láрма, melyet a zenészek furcsábbnál furcsább hangszereikkel az előadás és a szünetek alatt csapnak, olyan, hogy az ember füle csaknem megszakad belé. Duda, czimbalom, súp, kis és nagy dob, csörgő és cintányér játszik a főszerepet. A zenészek

A párisi világkiállítás.

A keleti bazár.

A kiállítási park. (Szövegét l. a 7-ik oldalon.)

nagyon kényelmesen érzik, és egy cseppet sem zsenirozzák magukat; az előadás alatt pőrere vetkőznek, nagy hangon diskurálnak, s hatalmas pipáikból füstfellegbe borítják az egész színházat. Mikor én — e sorok írója — ott voltam, nagyon komikus látványt nyújtott egy vén zenész, ki alig bírta nehéz pipáját fogai közt tartani, miközben egész odaadással czimbalmozott egy rendkívül érzékeny — természetesen khinai gusztus szerinti — áriát. Végre, mikor a ház már zsufolásig megtelt, megkezdődött az előadás. A színészek kitrabboltak egy ajtón, melyen egy rongyos szoknya szerepelt függöny gyanánt. Ez az ajtó a baloldalon van, s ezzel szemközt van egy másik a jobboldalon, mely a kimenetre szolgál. A néhány butor-darab, melyre az előadás alatt szükség volt, a színpad két oldalán volt felállítva. A színpadon egész kényelmesen sétáltak a színpadi szolgálók, az előadás alatt is kedélyesen diskurálgatva. Az előadásból — miután a khinai nyelvet nem bírom — csak akkor értettem valamit, ha a szereplők valamelyikét agyonütötték vagy leszúrták, mert hatás kedvéért a khinai szindarabok tele vannak tömve mindenféle öldöklő jelenetekkel. Az illető „agyonütött“ egy-két percig mozdulatlanul fekszik, aztán szépen fölkel, s kísétál a színpadról abban az édes tudatban, hogy ő már eleget tett a kötelességének.

Nem ritkán fordul elő, hogy ugyanegy személyt ugyanazon darabban ötször-hatszor agyonütnek.

A színészek láthatólag igyekeznek remekelni. Ruházatuk oly tarka, hogy még a tarkatollu paradicsommadár is megirigyelné. Játékuk — szavalásuk úgy, mint mozgásuk — rendkívül ügyetlen, esetlen, erőltetett. A szindarabok legnagyobb részt történetiek, mondhatnók özönvíz előtti jellegűek; összeesküvések, háborúk, forradalmak, ezek képezik a főcselekvényeket, s csak elvétve kerül egy-egy szerelmes darab is színre.

Az előadás első része egy khinai — opera volt. Ének- és zenekíséret olyan, hogy kevésbe mult, hogy el nem szaladtam. Nem-khinai fülnek egy khinai operát végig hallgatni olyan, hogy a bieska kinyílik tőle az ember zsebében. A karmester oly dühösen verte elefántcsontpálczájával a taktust, mintha az egész közönséget agyon akarta volna ütni. Az énekben benne volt minden, ami e kifejezésben: „pokoli“ — bennfoglaltatik. Gyakran megtörtént, hogy egyik-másik színész elfeledte a szerepét; ilyenkor minden zavar nélkül vette elő az írást a zsebéből, áttanulni a szerepet, a többiek pedig a legkedélyesebben diskurálgattak mindaddig, míg az előbbi ismét tovább folytatta játékát. A rendező a színpad közepén egy spanyolfal mögül dirigálta a darabot oly nagy szóval, hogy többször jobban lehetett hallani az ő utasításait, mint magát az előadást. Ha valamelyik színész hibázott, a rendező nagyot ordított rá, sőt egyet nyakon is vert ott mindjárt a színpadon, aztán megint folyt tovább az előadás, mintha mi sem történt volna.

A khinai közönség, mely mintegy 700—800 főből állt, az egész darab alatt hallgatag, feltűnően közönyös volt, s egynek sem jutott eszébe tetszésének valami jelét adni.

Ott ült a közönség közt a színházigazgató is, hatalmas csibukkal, s ő volt az egyedüli, ki fölkiabált a színpadra, ha valami nem tetszett neki. A kifejezéseket nem igen válogatta, s a szelidebbek közül felsorolunk itt néhányat.

„Te barom, ne állj olyan görbén!“

„Miért nem beszélsz hangosabban te világ lova? Azt hiszed talán, hogy magadnak játszol?“

„Igazítsd meg a ruhádat te óriás patkány!“ s több eféle.

A közönség mindezt egész természetesnek találja, s legkevésbé sem ütődik meg rajta. Sokakat láttam, kik az egész előadás alatt a legédesebben aludtak. Csak mikor a bohócok megjelennek, tapasztalható élnökség a közönség közt, s nagy az elragadtatás.

Valahára hajnali 2—3 óra tájban véget ér az előadás, s az ember a menykő nagy „elvezettől“ egész megbódulva örül, hogy végre szabad levegőre juthat.

H. V.

A bugaczi jáger

valósággal megtörtént vadászkalandjai.

— Saját elbeszélése nyomán. —

Hát tudjátok gyerekek, nagyon elterjedt már a hire, hogy én milyen jó lövő vagyok, hogy amit egyszer a puskám hegyére veszek, az ugyan el nem viszi a bórét.

Hát mondom, nagyon elterjedt már a hire; hanem hogy annyira elterjedt, azt már bizistók! mégse hittem volna.

Hát tudjátok egyszer épen nyulászni voltam. Lepuffantottam már vagy öt fülest, s no mondok, ez elég mára. Épen hazafelé akarok fordulni, mikor egy buczka mögül megint csak kiugrik ám egy nyul. No mondok pajtás, megcsináltad-e a testamentumodat, mert annyi szent, hogy te sem eszel több káposztát.

Ezzel aztán fogom a puskámat, célba veszem, s már épen rá akarok sózni, mikor a nyul hátratekint, s ahogy engem meglát, ahelyett hogy tovább szaladna, megfordul, s direkte jön felém. Mi lesz ez már, mondok. Hát ahogy a nyul hozzám ér, azt mondja, hogy ugyan megkövetem, nem tens uraságod a bugaczi jáger? De biz én vagyok bruder, mondok nagy bámulva. No akkor ne tessék löni, mondja ő, megadom magam lövés nélkül, kapitulálok. Tudom, hogy uraságod úgy is lelőne.

Hát tessék, még ezekhez is eljutott már a hirem. (Egy hang a hallgatóságból: „Hát aztán micsoda nyelven beszélt az a nyul?“)

— Micsoda nyelven? Balik! Hát mi más nyelven beszélt volna, mint vadász-diáknnyelven!

* * *

Micsoda! Ti azt mondjátok, hogy az állatoknak nincs fantáziájuk? Az én boldogult vizslának olyan fantáziája volt, hogy egyszer négy álló hétig azt képzelte magáról, hogy ő agár.

* * *

Különben, hogy ez a vizsla milyen okos egy állat volt, azt abból is megtudhatjátok, amit most elmondok. Hát egyszer olvasok valami ujságot, mikor a vizslám egyszerre csak el kezd állni. Hát te mit állsz itt mondok, hisz nincs itt sem nyul sem fogoly. De a kutya azért csak állt tovább. Kuss! mondok, de ő csak nem kussolt. Éjnye teringette! mondok, ez a kutya is romlani kezd már. Akkor is áll, mikor nincs mit állni. Bosszúsán olvasom tovább az ujságot, s attól még inkább bosszankodtam, mert tele volt mindenféle baklövésekkel. De nini! most világosodik föl az eszem! Baklövés! Hát hisz épen ezeket a baklövéseket állja olyan erősen az én kutyám! Ez aztán csakugyan okos állat volt.

Irmához.

Ne menj, ne még, maradj velem,
Ne légy olyan könyörtelen,
Ne lépj tovább, galamb gyanánt —
Ne félj, hiszen a légy se bánt! . .

Mi tiltja, hogy ne állj meg itt?
Ha jó szived virága nyit . . .
A szerelem se vár, se kér,
Kihajt, kinő — a másikért.

Ne is neved, ne is pirulj,
Előtted a világ nem új;
Esengsz te már a csók után
S csak egy — elég se volna tán!?

Siess kitárt karomba hát,
A lelkemet adom reád,
A mint madár a fészkebe —
Kis angyalom, repülj ide!

Csóka Elek.

A párisi világkiállítás.

(Két képpel az 5-ik oldalon.)

A párisi világkiállításról ez alkalommal két képet mutatunk be olvasóinknak. Az egyik

a keleti bazar,

mely egy keleti modorban épült fő- s több mellékpavillonból áll. A pavillonok igen díszesek, s valóban keleti fényteliséssel vannak berendezve, úgy, hogy szinte fárasztóan csífrák. A látogató tarka csoportokban szemlélheti itt kelet iparának remekműveit. A mellék-pavillonok egyszersmind árucsarnokok is, hol komoly képű muzulmán kínálja díszes ékszerait, s vannak is vevői mindig szép számmal.

Másik képtünkön

a világkiállítási park

legcsinosabb része szemlélhető. Mert gondoskodva van arról is, hogy az ezer meg ezer kiállított remekművek szemlélésében kifáradt látogató egy kis üdülést is találjon. E czélből készült a gyönyörű park tarka virágágyaival, árnyas ligeteivel, hűs lugasokkal, kristályvizű tavakkal, mesterséges sziklákkal, vizesékekkel.

E gyönyörű parkban szerezhetsz aztán új erőt a már egyszer kifáradt lélek, tovább szemlélni a nagyszerű dolgokat, melyek mind arról tanuskodnak, hogy mily hatalmas az ember.

Egy váratlan vendég.

(Szövegét l. a 8-ik oldalon.)

A tragédiák a bölcsőben kezdődnek és a sirig tartanak.

Itt van mindjárt a kis Ilonka esete is.

Kiesike szívében már vagy két órája ott kóválygott valami titkos vágy, a minek nevet sem tudott adni, de amit a mama olyan elmésen kitalált.

De hogy az elején kezdjük a borzasztó szerencsétlenséget, el kell mondanunk, hogy a kis Ilonkát oda ültette ebéd után az anyja a fa árnyéka alá, ő maga a rétnék tulsó végén segít az „apjuknak“ a munkában. Áldott mosolygó arcát, sőt alakját is eltakarja a fa, pedig bizonyosan sokat néz erre felé.

Ilonka egyedül ült hát ott, nézte a kék eget, a szálló felhőket, az ezer meg ezer tarka virágot maga körül, mik között egy-egy aranyos gyík suhant el néhánéha. . . .

Bezzeg szeretett volna utána futni, hanem hát a mama szigorúan ráparancsolt: „meg ne mozdulj innen édes lányom, vesztetg tölj, mert odább lakik a „bobó“, tudod az a rémes kísértet, aki az ilyen kis lányokat elviszi az „áztató legfenekére.“

A kis Ilonka nem merte hát elhagyni helyét, s legfeljebb azokkal a szöcskéekkel mulatott, melyek feléje röptültek. Néha egy-egy villogó szemű egérke is feltűnt a láthatáron, de a mint meglátta Ilonkát, nyomban megváltoztatta útja irányát. Vajon miért haragszanak a kis egerkék ő reá?

Bizony nem sok mulatsága volt s épen mikor már azon gondolkozott, hogy hátha a „bobó“ nem venné észre azalatt, míg ő a mamához szalad, — mikor kapóra a mama maga jelent meg egy nagy meglepetéssel — egy tányér aludtfejével.

Ilonka gömbölyű ábrázata bezzeg mosolygóvá lett menten, örömpresve nyult a tányér után, s olyan czuppanós csókot nyomott a mama arcára, hogy az annak édesebb lehetett a csurom méznél is.

De hát derű után boru . . . a sors fatális keze már ott lebegett sujtani készen a feje fölött.

Alig hogy elment a mama, s Ilonka elhelyezte ölében a tányért . . . zsupp . . . egyszerre csak valami pottyán annak a kellő közepébe.

Juj Istenem! egy zöld béka ugrott bele a bokorból.

E katasztrófa van megörökítve genialis humorral képtünkön.

Ilonkát rémtület fogta el, midőn a szétfrecescent tej arcába szökött, a kanalat ijedtében rögtön kiejtette kezéből. A tányérnak is kevés hiba hogy nem hasonló sorsa lett, dacára hogy látszik a göresös kapaszkodás utána.

Legjobb dolga van egészben véve a békának, mely egész phlegmatica fürdik a fehér folyadékban, melybe a siránkozó gyermek könnyei is bevegtylnek.

De hát azért béka a béka, hogy az ilyenekkel ne törődjék semmit.

Egy utazó hárem.

(Képpel a 9-ik oldalon.)

Utazás a sivatagon!

Mennyi költészet e néhány szöcskében! Mindenekelőtt a veszély és borzadály költészete, mert a sivatagi utazó minden pillanatban maga előtt látja a halált nem egy, de száz alakban; maga a végtelen, beláthatatlan sárga homok-

tenger, hol legkisebb nyoma sincs az életnek, a halálra emlékeztet.

A türelmes és könnyűlábú teve nélkül, melyet méltán neveznek a „sivatag hajójának,” a sivatagi utazás lehetetlen volna. Csak a teve képes a forró homoktengerben tizmázsányi terheket czipelni, sőt sátort is állítnak hátára, melyben aztán egész család húzza meg magát. E sátorok természetesen sajátságosak, a körülményekhez alkalmazva. Keresztbe rakott rúdakkól egy ágyforma alkot-

lami szigorúan tartják meg, s nem épen nehéz dolog a feleség és leány ábrázatát más ember fiának is meglátni. A beduin-sátorokban a hárem csak egy szőnyeg által van elválasztva a férfi-lakosztálytól.

Már most ha a beduin egyik helyről a másikra akar költözni, a fönnleirt módon sátorokat épít tevéi hátára, a sátorokba szépen fölpackolja a feleségeit, s így utazik egész háremével.

A feleségek egy ideig csak megállják, hogy rejtözve

Egy váratlan vendég. (Szövegét l. a 7-ik oldalon.)

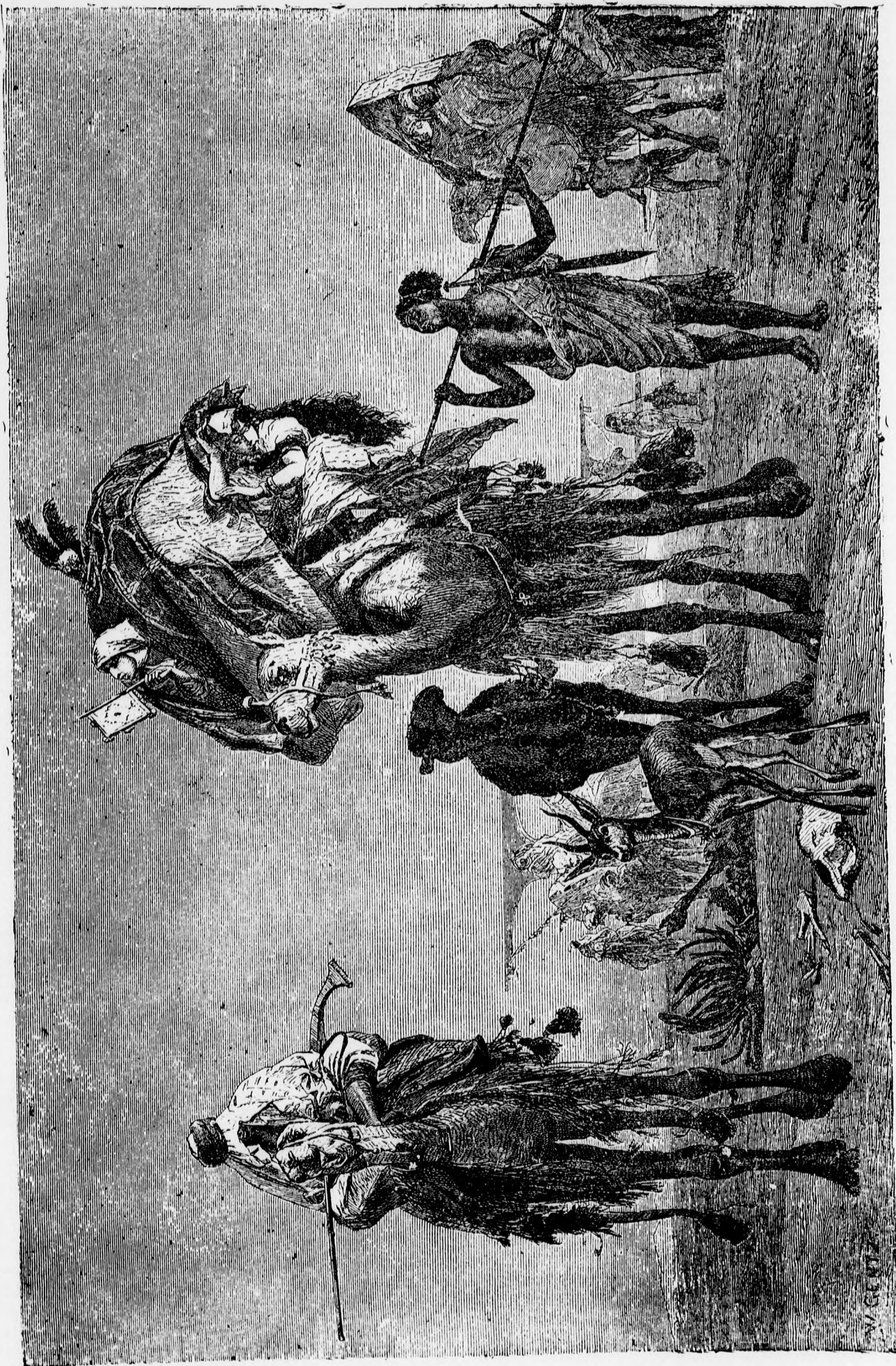
mányt készítenek a teve hátán, melynek tetejét hajlékony pálmaágak képezik; e pálmaágakra kendőket terítenek, melyek részint a forró napsugaraktól védik a bennlevőket, részint láthatlanná is teszik őket, hogy elég legyen töve a bölcs próféta parancsának:

„A te feleségednek és leányodnak ábrázatát ne lássa más ember fia!”

Egyébiránt a sivatag lakói ez a parancsot nem va-

maradnak a sátor bensejében, hanem bizony egy cseppet sem lehet esodálni, ha ők is kíváncsiak lesznek, hogy mi történik ott kűnn a világban, s a sátor nyílásain kidugdossák bájos fejüket.

Az egész kedélyes utazást igen kedves képben mutatjuk be olvasóinknak, mely kép talán maga többet mond, mint a mennyit mi most itt elmondunk.

Egy utazó hárem. (Szövegét l. a 7-ik oldalon.)

HÖLGY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a divat, női munkák, háztartás, szóval a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb czikkekre, kézi munkákhoz szükséges dolgok stb. beszerzésére szivesen elfogadjunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül.

A divat köréből.

1. és 2. sz. Nyári ruhák.

Első és második számú divatképtünkön két csinos nyári ruhát mutatunk be szép olvasónőinknek. Mindkét ruha legújabb divatu, u. n. „princess“-alaku, némi eltéréssel; mindkettő egész ruha, vagyis a felső rész és a tulajdonképeni szoknya egymással összefüggnek.

Az 1. sz. felül kabátka alaku, alul pedig tunikkal van ellátva. Ilyen ruhát legalkalmasabb bárge-szövetből készíteni, miután a bárge legtovább megtartja az alsó részen levő fodrokat és ránczokat. Mind a kabátka alsó része, mind a tunik sötétebb színű széles szegélyzettel van díszítve.

A 2. sz. ruhára legalkalmasabb a könnyű selyem vagy egyszerű nyári szövet. E ruha földszét képezi a hálószerű bordur-szegélyzet, mely azonban, hogy kellő hatást keltsen, a ruhaszövet színétől eltűtő színű legyen, például kék szövetnél igen szép a fehér vagy halványsárga bordur. Az alja ennek a ruhának is tunikszerű. (Kiváratra e ruhákról a szabás-mintát is megszerzitek.)

3. 4. 5. 6. sz. Nyári kalapok.

A 3-6. sz. divatképen négy csinos divatos nyári kalapot mutatunk be.

A 3. sz. u. n. bretoni kalap finom rizszalmából készült. A széle alul bársonnyal van beborítva. Kék és aranyárga színű keskeny szalagokkal, nefelejts-, aranyfű- és vadrózsabimbó-csokorral van díszítve.

A 4. sz. kalap kettős betéttel van díszítve, melyek közül az egyik vörös bársonnyal, a másik narancssárga atlaszszal szegélyezett. A díszítést képezik vörös és narancssárga keskeny atlaszszalagok, továbbá thearózsa- és nefelejts-csokor.

Az 5. sz. kalap aranyárga vagy fekete szalmából készült, fekete bársony- és tolldíszítéssel, oldalt virág-csokorral.

A 6. sz. aranyárga vagy vörösbarna szórkalap, világos sárga és kék szalagokkal, aranybimbókkal, fűszálakkal és nefelejts-guirlanddal ékítve.

7. 8. sz. Egyszerű hajdisz.

A 7. és 8. sz. képeker mind az elő-, mind a hátsó részen bemutatott hajdisz leginkább fiatal hölgyeknek

1. sz. Nyári ruhák. 2. sz.

ajánlható. E hajrendezés legnagobb előnye az, hogy egészen egyszerű, s kiki maga is elkészítheti minden más segítség nélkül. A haját elől kétfelé választjuk, s gyengén hullámzatosan két oldalt és hátra fésüljük. Hátral három vagy négy egyenlő csomóra osztjuk a haját, azután az első csomót két ujra göngyölítve abból a fejtetőn dudort, fodrászi műnyelven „puffot“ alkotunk, s ott jó erősen megtűzzük. Ha a hajzat nem volna elég dus, lehet betétet használni. Az első csomó után a 2-ik, 3-ik és 4-ik csomót göngyölítjük föl, s a dudorokat úgy tűzzük föl, hogy azok a fejtetőt s részben a fej hátulját is el-

4. sz. Nyári kalapok. 5. sz.

3. sz.

6. sz.

fődjék. Diszítésről aztán lehet csinos hajtűket alkalmazni, vagy a dudorok körül gyöngyöt, sőt egy virágoeska is jelentékenyen emeli e magában véve oly egyszerű hajdiszt.

Kézi-munkák.

9. 10. sz. Munka-kosárka.

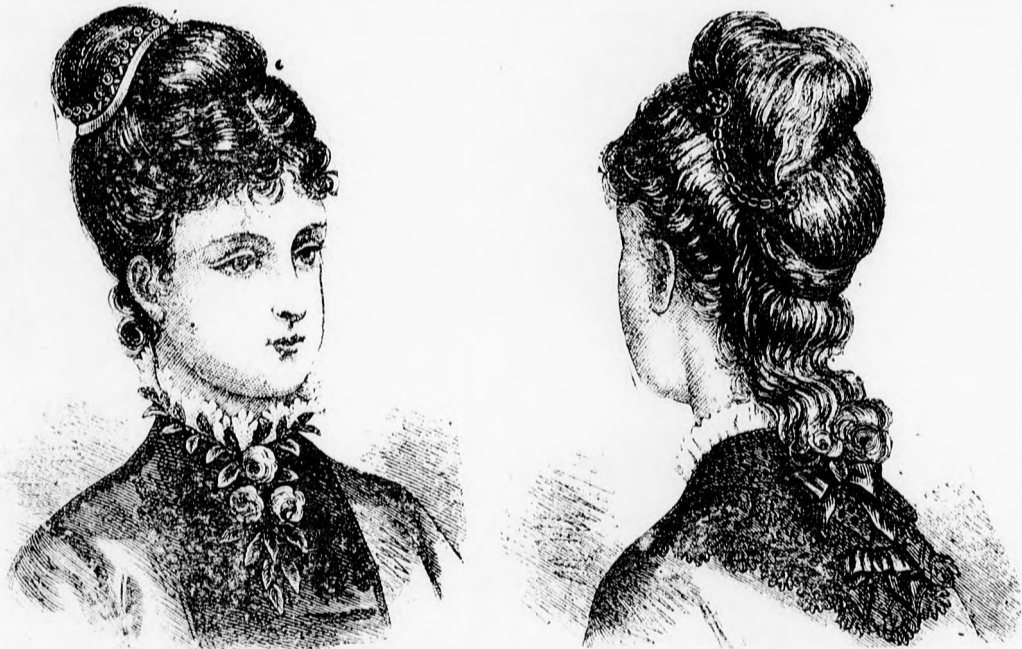
A nem régóta „bretóni vászon“ név alatt ismert szövetet a hölgyvilág nagyon megkedvelte különféle kézi-munkák készítésére. Ez a legalkalmasabb a 9 sz. munka-kosárka készítésére is. Az egész kosárka egy darabból áll, az oldalak egyszerűen fölhajtvá varratnak össze. Bélésre nincs szükség, miután a bretóni vászon elég erős arra, hogy huzamosan megtartsa formáját. Az oldaldiszítést (10. sz.

A természetes nagyság fele) finom vörös zsinórral eszközöljük, melylyel a vászonra a képünkön látható czifrázat varratik ki. Az összehuzható fedő készítésére legalkalmasabb a vörös cashmir. A kosárka fogóját szintén bretóni vászomból kell kivágni s vörös cashmírral bevonni.

A magas czipósarkak.

A magas czipósarkokról, melyet a hölgyek nagyobb része annyira kedvel, Busch bonni tanár érdekes előadást tartott közelébb az alsó-rajnai természettudományi társulat utóbbi ülésén. Értekezése lényegét érdekesnek tartjuk megismertetni bájos olvasónjainkkal.

Busch mindenekelőtt a láb alkotásáról beszélt, annak rendes formájáról s a leggyakoribb eltérésekről. Aztán áttért a lábbelikre, s az azok készítésénél leginkább előforduló hibákra, különösen pedig a már többször

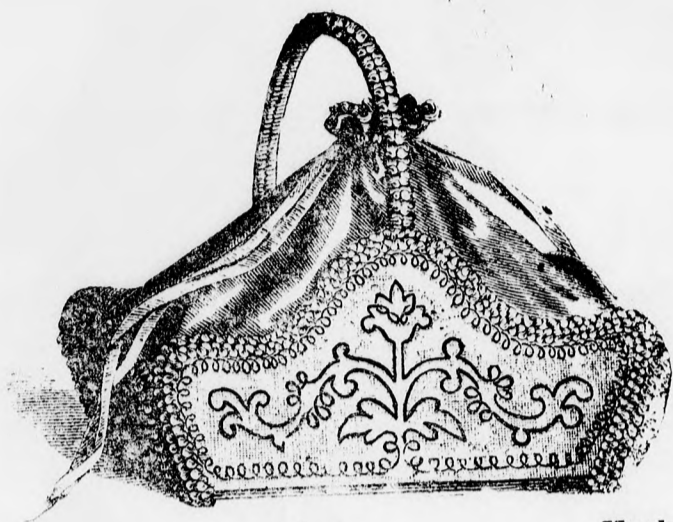

7. sz.

Egyszerű hajdisz.

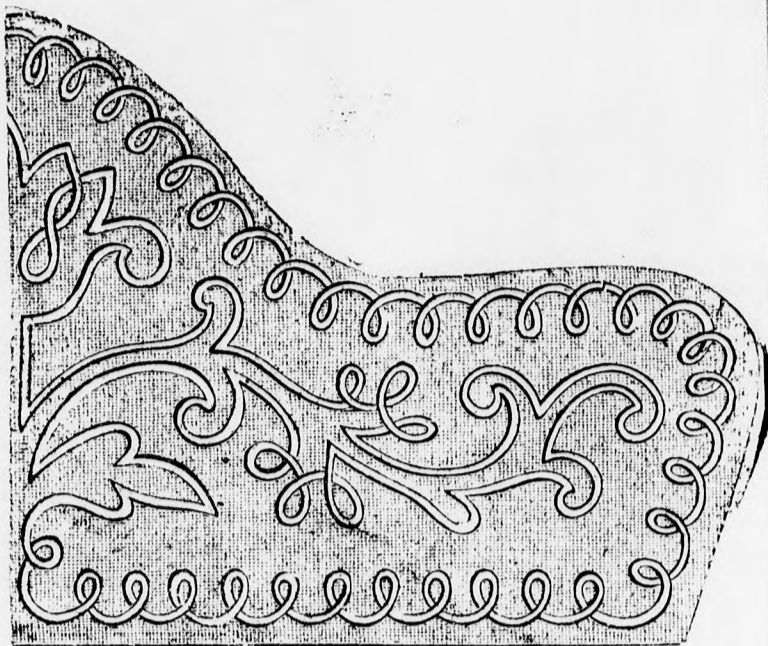
8. sz.

divatba jött, aztán a divatból kiment s jelenleg megint nagyon divatozó magassarku, u. n. „steklis“ czipókra. Nem akart beszélni a gyakori, nem ritkán életveszélyes lábbajokról, melyeket a különben oly ártatlannak látszó magas czipósark okoz, csupán a befolyásról akart értekezni, melyet a magas czipósark gyakorol a lábra és a járás-kelésre. Ha rendes álló helyzetünkben előre léptünk, a ki nem fárasztó rugékony menésnek főfeltétele a láb szabad mozgása. Már most, ha lábunk hátsó része alá magas sark képében egész kis állványt rakunk, a láb többé-kevésbé hajlott állásba jó, mi által a nagyujj csuklója, valamint a boka teljesen akadályozva van a szabad mozgásban, s így az illetőnek, ki magas sarkat hord, csaknem egészen megfeszült lábbal kell járnia. A menés ezáltal feltűnő, kaczer lesz, s ép ez a körülmény kedveltette meg a „steklit“ a hölgyvilággal. A már egészen kifejlődött láb alakján ugyan a magas sark nem sokat változtat, hanem könnyen és gyakran daguatozat, láb

9. sz.

Munka-kosárka.

10. sz.

fájást okoz, miután a magas sark által különösen a láb középrésze erős és tartós nyomás alatt szenved. Gyakran térdfájdalmak is támadnak, miután magassarku cipőben a térdnek járás közben nagyon meg kell feszülnie, mintha az illető folyvást hegyről lefelé menne. Fiatal leányoknak annál kevésbé ajánlatos a magassarku cipő, miután a lábat egészen kiveszi csinos formájából, s többé-kevésbé idomtalan alakúvá változtatja.

A magas cipősarkak eredete is olyanforma lehet, mint a krinoliné, valami külső hiány elfödésére volt rendeltetve. Alkalmassint valamely szabálytalan járású hölgy akarta vele a járását széppé, szabályossá tenni.

Ennyit Busch orvos magas sark kárhóztató értekezéséből. A magunk részéről szabadjon annyit hozzá tennünk, hogyha szép olvasónőink valamelyike, ki szintén kedveli a magas sarkat, már tapasztalta volna bármily kis mérvben is a magassarku cipővel járó, s itt elősorolt hátrányokat, akkor aztán csakugyan a kuczkóba am azzal a „steklivel!”

Az unalom óráira.

Az amerikai nők igen leleményesek a különféle eszközök feltalálásában, melyek segélyével az unalmat elűzhetik, s tres óráikat lehetőleg kellemesen szórakozva tölthetik el. Egyéb szórakozás hiányában mi egyébbel lehetne ezt kellemesebben eltölteni, mint fűrkészéssel a jövő titkaiban.

Tapasztalásból tudjuk, hogy hölgyeink többé-kevésbé kedvüket lelik a jóslgatásban, jóvendőmondásban, kártyakivetésben s több eféle kedélyes, unalomtűző időtöltésekben. Érdekesnek tartjuk hát az ily jóslás néhány új, vagy még kevésbé ismert módját megismertetni, különösen azokat, melyeket mint leginkább mulatságosakat az amerikai nők legjobban kedvelnek.

Lássuk első sorban a

jóslást a kávéseprőből.

Ezt egy fiatal new-yorki hölgy találta fel, s csakhamar közkedveltségű lett. A módja pedig következő: annak, kinek jóslni akarunk, egy csésze át nem szűrt fekete kávé kell meginnia, miután a seprőt előbb szépen letüpedni hagyta. A letüpedett seprő csakhamar megsikkad, s különféle alakzatokat mutat, melyek fölismerésében természetesen kissé a képzelemnek is működnie kell. Ez alakokból vonjuk ki aztán azok jelentését.

A leggyakrabban előforduló alakok jelentésükkel együtt következők:

Horgony: reményt jelent valamely vállalat sikere iránt.

Ház: nyugalmas élet.

Szív: boldog és megelégedett házasság.

Kereszt: valami gyász a családban vagy az ismerősök közt.

Gyűrű: közeli menyekző.

Kigyó: hamis barát vagy álnok szerető.

Egér: nem várt csalódás.

Fa: nagy családod lesz.

Galamb: hű és ragaszkodó kedves.

Lóherlevél: sok szerencse.

Pálcza vagy felhő: viszálykodás.

Torony: tartós egészség.

Liliom: szerető, hű élettárs.

Út, mely hamar bezáródik: sok akadály vállalatodban.

Nyílt út: vállalatod szerencsésen sikerül.

A legyezők jelentősége

színeik szerint.

Fehér legyező: Ártatlan tréfa.

Fekete legyező: Szomorúság, bánat.

Vörös legyező: Öröm és boldogság.

Violaszín legyező: Öszinteség és szerénység.

Kék legyező: Állandóság, hűség.

Sárga legyező: Visszautasítás.

Zöld legyező: Remény.

Szürke legyező: Lemondás.

Barna legyező: Változékony boldogság.

Aranyos legyező: Gazdagság.

Ezüstös legyező: Szerénység.

Legyező tollpelyhekkel: Bizalom.

Tudomásul! E rovatunkat változatossága által kiválólag megkedveltetni óhajtván t. olvasónőinkkel, oly közleményeket szerztünk be, melyek bizonyára megnyerik hölgyeink tetszését. A legközelebbi számokban sorra kerülnek: a spanyol legyezőnyelv egész terjedelmében (ez ideig nálunk csak igen hiányosan ismeretes) a virágjósda, az arabs pont-jósda, mulattató új társasjátékok, a szobai és kerti virágok ápolása, koszorúk, virágcsokrok bizonyos alkalmak és jelentőség szerinti összeállításai, száz meg száz jegyzet, utasítás a háztartás minden nemére vonatkozólag stb. stb. Szóval főtörekvésünk leendő t. olvasónőinknek ép úgy hasznos, mint kellemes időtöltést szerezni.

H U M O R.

Fényes jutalom.

Épen Szt. György-napkor mult harmincz esztendeje, hogy Miska kocsinak szegődött tekintetes Gombás Boldizsár urhoz.

Harmincz hosszú esztendőn át hűségesen kocsiskodott, még az irigység sem mondhatott volna rá semmit. Nem részegeskedett, kocsit, lovat tisztán tartott, még csak föl sem fordította a tekintetes urat egyszer sem.

Gombás Boldizsár úr nagyon jól tudta, hogy ilyen hosszú szolgálatot nem szokás jutalmazatlanul hagyni. Akárhányszor olvasta a hivatalos lapból, hogy valakit, a ki pedig csak irnok volt, 25—30 esztendei szolgálatért legalább is koronás arany érdemkeresztel tüntettek ki. Hát még mit érdemel, a ki harmincz esztendőn át hiven kocsiskodott!? Gombás Boldizsár úr — dicséretére legyen mondva — elhatározta a Miskát fényesen megjutalmazni.

A harminczedik Szt. György napján hát beszólította őt a szobájába.

„Fiam Miska — kezdé Boldizsár úr sokat jelentő arczczal, — épen ma harmincz esztendeje, hogy a szolgálatomba szegődöttél. Harmincz esztendő nagy idő, s oly eseléd, ki ily nagy időt egy helyen tölt ki, nagy jutalmat is érdemel, pláne ha az a eseléd harmincz esztendőn át úgy viseli magát, mint ahogy te viselted. Józan, szorgalmas voltál, nincs ellened egy mákszemnyi kifogásom. Ép azért Miska fiam elhatároztam, hogy érdemed szerint fényesen megjutalmazlak. (A Miska azczán bizonyos ragyogás lön észlelhető.) Én tehát jó magaviseleted és hűséges szolgálatod illő jutalmául elhatároztam, (a Miskának csakugy tágult a két füle,) hogy — ezentúl nem foglak tegezni, hanem magázni. Tehát menjen Mihály és fogjon bel!”

Amor, Hymen és a hortobágyi komondor csodálatos története.

Tanulságos regény kilencz kötetben.

Első kötet.

A lehető legünnepélyesebb bevezetés.

Kleopátra kisasszony élte tizenkilenczedik júniusának cseresznyeszemeit eszegette.

Muki a negyvenkettedik ősz szüretének terméséből pityizálgatott.

Kleopátra kisasszony szépség dolgában csak valamivel állt hátrább Kleopátra királynőnél, ki annak idejében pánczélozott szívű hősöket bolondított a maga szép szemeibe.

Mukinak veszettül érzékeny szíve, fogékony kebele volt.

Ezek után fölösleges mondanunk, hogy Muki bele volt bolondulva Kleopátra kisasszonyba.

Második kötet.

Érzékeny folytatás

„Igen Kleopátra, én szeretem, imádom önt!”

„Mint a kecske a kést.”

„Óh nem, még annál is jobban. Hogy a kecske mellett maradjunk, mint a kecske a gyenge kalarábi-levelt.”

„Uram —!?”

A gyengébb fölfogású olvasók kedvéért meg kell mondanunk, hogy ez a kifejezésteljes párbeszéd Kleopátra kisasszony s Muki közt folyt.

Harmadik kötet.

A szerelm költővé tesz.

Mikor Muki látta, hogy prózában nem boldogul, a poézist vette elő.

„A mily nagy hegyek a
Tátra, Fátra, Mátra,
Oly nagy szerelmem i-
Rántad Kleopátra,
Óh nyisd vallomásra
Picziny piros szádat,
Óh susogd, hogy szeretsz,
Eszem a zúzzádat!”

Kleopátra pajzán mosolylyal viszonzá:

„Tarka fűzfabarka,
Sem füle, sem farka.”

Méltó megbotránkozással látjuk, hogy Kleopátra szíve e zengzetes költészetre sem puhul.

Negyedik kötet.

A hortobágyi komondor.

Muki végső, nagyszerű nyilatkozatra szánta el magát. Térdre ereszkedett, s határozott hangon azt mondta:

„Kedves kisasszony, ha kegyed csak egy kilenczvenkilenczed részével szeretne engem annak a szerelemnek, amely szerelem az én szívemet epeszti, hát én örömmömben kész volnék borzas komondorra változni, s a hortobágyi pusztán félesztendeig ugatni a rongyszedő zsidókat!”

De már erre a nyilatkozatra lehetetlen volt Kleopátrának meg nem indulni. Félig elolvadva reszkírozott meg egy odaborulást Muki kebelére.

„Óh Kleopátra!”
 „Ah Nepomuk!”
 „Hah Pátrikám!”
 „Huh Mukieskám!”

Ötödik kötet.

Gyengéd dolgok.

Esküvő, lakodalom, muzsika, kirántott csirke uborkasalátával, indiáner pampuska, mandula-torta, ölelés, czviki- és másfajta puszik: — ezek és ezekhez hasonló gyengéd dolgok foglalják el ötödik kötetünk területét.

Hatodik kötet.

Kivonat Muki naplójából.

Ápr. 26. A mézesheteket élem. Én vagyok a legboldogabb ember a föld hátán. Nóm valódi angyal. Csodálom, hogy nincsenek szárnyai.

Ápr. 30. Nóm a legkedvesebb, legtökéletesebb asszony a világon. Neki csak erényei vannak, hibája egy sem. Ha mindenkinek ilyen felesége volna, akkor nem volna boldogtalan ember a földön.

Május 3. Csak hiába, a családos élet arany élet. Fiatal emberek, házasodjatok!

Hetedik kötet.

Egy kis fordulat a naplóban.

Május 20. Ugy tapasztalom, hogy nőnek apró hibái is vannak. No de hát van-e valaki hiba nélkül a világon?

Május 25. Nóm nagyon kaczer, amit sehogy sem szeretek. Még kevésbé szeretem, hogy tömérdek pénzt ad ki. Alig győzöm.

Május 31. Ma reggel összekaptam a piczikémmel. Egy 45 firtos kalapot akart velem megvetetni. Megtagadtam. Jaj! hogy rám támadt! Hogy pörgött a nyelve! Hogy én őtet boldogtalaná tettem, hogy én neki a hőhérja vagyok, hogy pokollá változtattam az egész életét! Tessék! Pedig én vagyok a legjámorabb ember a világon. S mikor csitítani akartam, úgy vágta a hátamhoz a kávéfőző masinát, hogy majd beszakadt. Aztán kapta a kalapját, kendőjét, ott hagyott s haza sem jött estig. No legalább nyugodt napom volt. És én ezt az asszonyt angyalnak tartottam! Hahaha!

Nyolczadik kötet.

Ujabb fordulat.

Junius 10. Nóm betegeskedik. Idegbántalmi vannak. Egy fiatal doktor jár hozzá. Csinos és ügyes doktor. Legalább Kleopátra nagyon meg van vele elégedve.

Junius 20. A doktor azt mondta, hogy Kleopátrának, ha gyökeresen ki akar gyógyulni, fürdőre kell mennie. Karlsbadot javasolta. Rögtön elfogadtam. Mily nyugalmas nyaram lesz! Kleopátra megcsókolta a homlokomat, és azt mondta, hogy a férjek példányképe vagyok. Az ám!

Junius 25. Nóm elutazott Karlsbadba. A vasutnál érzékenyen bucsúztunk el. Szalmaözveggy vagyok. Pompásan érzem magamat.

Kilenczedik kötet.

Érzékeny befejezés.

Junius 28. A doktort kerestem. A honoráriumot akartam neki átadni. Nem találtam otthon. Azt mondták, hogy Karlsbadba utazott. Hm! ez is Karlsbadba! — Teringette! ha Kleopátrának az lett volna a szándéka, hogy megszökjék tőlem és soha többé vissza ne térjen, én bizony Isten hajlandó volnék hálából borzas komondorrá változni, s a hortobágyi pusztán félesztendeig ugatni a rongyszedő zsidókra!

Becsületes osztzkodás.

Mama: „Lajoska, nesze itt ez az alma uzsonnára neked meg az Irmuskának. Oszd el becsületesen!”

Lajoska: „Hát aztán, hogy kell becsületesen elosztani?”

Mama: „Hát úgy, hogy vágd kétfelé, s a nagyobbik felét add az Irmuskának!”

Lajoska: „Akkor mamuska add inkább az almát Irmuskának, s oszsa el ő becsületesen.”

Miben áll a művészet?

Egy nagy műbarát meglátogatott egy szobrást a műtermében, s miután egy ideig nagy érdeklődéssel szemlélte annak munkáját, így szólt:

„Teringette! mégis csak nehéz dolog egy szobrot elkészíteni.”

„Nem oly nehéz biz az, mint a milyennek látszik.”

„Például egy ilyen Vénusz-szobrot, mint a minőt most készít ön?”

„Valóságos gyerekmunka.”

„Ugyan hát ha olyan gyerekmunka, tanítson meg rá!”

„Nagyon szívesen. Tegyük föl például, hogy ön is egy Vénusz-szobrot akar készíteni. Először is vesz egy darab követ. Azután veszi a vésőt meg a kalapácsot, s a mi a Vénuson kívül fölösleges van a kövön, azt szépen lefaragja. Ennyi az egész!”

Silhouettek magyar népdalokhoz.

Rajzolta: Szvoboda Károly.

erek az én kalapom,
erekebbre szabatom,
icsi az én galambom,
önnyen megcsókolhatom.

Orvosi tanácsadó.

E rovatunkban a hirtelen előforduló bajoknál alkalmazandó házi gyógykezelést illetőleg adunk utasításokat a legjelesebb orvosi kútforrások nyomán. Kisebb bajoknál elég lesz ez utasításokat követni, nagyobb betegségeknel azonban utasításaink csakis a rögtön nyújtandó első segélyre szorítkoznak, a további gyógykezelést pedig tessék orvosra bízni. T. olvasóink, különösen pedig az orvos urak igen leköteleznek bennünket, ha a különféle betegségek ellen valamely általuk ismert s czélszerűnek tapasztalt házi szer leírása és beküldése által e rovatunkat gazdagítják. A részletes utasításokat jövő számunkban kezeljük.

Befordultam a konyhába,
Rágyujtottam a pipámra;
Azaz rágyujtottam volna,
Hogyha már nem égett volna.

Mozaik.

Egy művészi nyelv. A chili királyságban Gili állítása szerint oly művészileg van alkotva az araucanicai nyelv, mintha minden része mathematicai pontossággal volna kiszámítva; minden főnév változása ugyanaz, az igeragasztás szintén egy; a nyelvnek minden bősége mellett is nincsen szabálytalan vagy rendhagyó beszédrésze; egész grammatikája, egész elméleti része egy negyedivire leírható, megtanulása néhány napi szorgalomba kerül.

A hottentották pedig olyféle csattogós nyelven beszélnek, mint midőn mi a lovaknak csettegünk nyelvünkkel.

Dél-Amerikában a jamáok háromnál többet nem tudnak számolni, ezt is: „poettarrarovincoouroac“ szóval mondják ki; háromnál nagyobb számot egy maroknyi hajjal, szőrrel vagy homokkal szoktak mutatni.

Talányok.

Tapasztalván, hogy a közönség egy része mily nagy érdeklődéssel viseltetik a talányok iránt, melyeknek fejtegetése nemcsak kellemes időtöltés, de a gondolkozási tehetséget is jelentékenyen fejleszti, igyekezni fogunk e tekintetben is t. olvasóink megelégedését kivívni azáltal, hogy minden számban lehetőleg sok, és mindennemű talányokat közlünk. Közelebbi számainkban még eddig nálunk ismeretlen újfajú érdekes talányokat is mutatunk be, a megfejtésre vonatkozó magyarázattal.

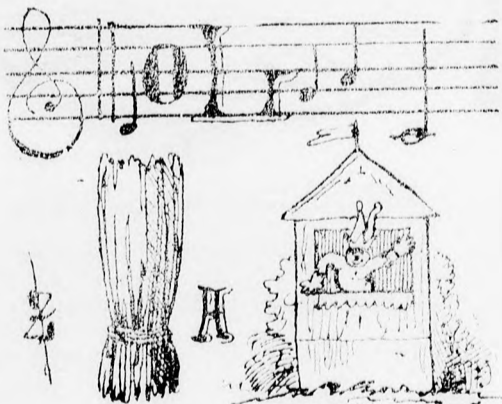
Hogy pedig az érdeklődést fokozzuk, minden egyes talánynál külön jutalmat tűzünk ki, mely a megfejtők közt kisorsoltatik. Megjegyzendő azonban, hogy e sorsolásban csakis előfizetőink vehetnek részt, s hogy egy megfejtő méltányosság szempontjából egyszerre csak egy jutalmat nyerhet.

A megfejtési határidő rendszeren két hét lesz.

A t. talánykedvelőket arra is fölkérjük, hogy talányok beküldésével e rovatunkat támogatni sziveskedjenek!

Képtalány

Vecsey Lajostól.

A helyes megfejtők közt Jókai Mórnak egy kötet nagyérdemű elbeszélését sorsoljuk ki.

Számrejtvény

Budayné Rumpier Ninától.

8	7	10	2	Barátság, szeretet s szerelem lehet a szülője.
1	12	13	11	Az előbbinek itt a hazája.
	1	11	10	A liter ölte meg.
8	9	10	2	13 Gyászruhás madár, nagy tolvaj.
		12	10	Mindenben ilyen szeretünk.
11	6	4	5	6 9 Ha ilyen vagy, mindenki szeret.
	2	3	4	5 Nincs oly munkában köszönet, melyet nem ezzel csinálnak.
		1-13		Minden e fajta közt a legédesebb.

A megfejtők közül kisorsolt jutalma: 100 drb csinos névjegy.

Sakk-talány.

Fay Izabellától.

(Megfejtendő lóugrások szerint. A kiindulási pont *-gal van jelölve.)

meg-	a	fut	tem !	soh	ve	fa-	e
nul	hit-	csalt,	ül	a	Ki-	ten !	a
lo-	igy	la-	sem	Bün-	fuj-	reszt-	kó,
ta-	dá-	tes-	Be-*	rek	a	kan-	is-
Hogy	von,	gye-	gaz-	se	hajt	ta	tos
ja ;	Czél-	kor,	oly-	tat	Bü-	Úr-	tár-
Na-	kor	a	tyár-	só-	meg	na-	az
hó,	Be-	gyot	oly-	bá-	u-	ja,	az

A helyes megfejtők közt egy szinnyomatú csinos nagy képet sorsolunk ki.

Betűtalány.

AA-ERER-S-K'ERER-L
K'-ERER IT-II ERER-Ű.
K'-ERER

A megfejtők közt egy érdekes regényt sorsolunk ki.

Mi lehet ez?

Epstein Edétől.

Ha tied vagyok: pokolba kívánsz.
Ha elveszitesz: bűnnek adod magad.
Ha megnyersz: akkor én már meghaltam.

Jutalmul egy diszes nagy kép sorsoltatik ki.

Szerkesztői üzenetek.

T. olvasóinkat figyelmeztetjük, hogy e rovatunkban nemcsak a beküldött művekre mondunk véleményét, hanem a legnagyobb készséggel felelünk minden hozzánk intézett kérdézősködéésre.

Sanyi. Szarvas. Ime egész tisztelettel beállítottunk. Már most aztán gyöpre ám czimbora! Az illető helyekről összpontosítva küldünk itt egy halom üdvözlötet. — **R. N.** Rév - Komárom. A magánlevelet újra postára tettük, még pedig úgy, hogy most már nem vesztet el. Vizontlátásra! — **M. A.** Budapest. Szerenésessé tesz Nagysád bennünket, ha az oly hirtelen félbeszakadt összeköttetés fonálát megengedi ismét kézbe vennünk. Remélhetjük? — **N. Gy.** Kőrmöczbánya. Vette-e levelünket? Válaszát várjuk. Serkentse többi ottani barátainkat is. — **D. J.** Budapest. Nagysádnak igaza van, bizony kissé udvariatlanság volt részünkről, hogy előbbi lapunkban legalább néhány szóval búcsút nem vettünk kedves olvasóinktól. De hát abban a reményben tartottuk fölöslegesnek a búcsúzást, hogy hiszen ugyis nemsokára újra „találkozunk Philippinól”, már t. i. a „Család Lapjánál.” — **B. L.** Szeged Ragaszkodása igazán megdöbbentő. Köszönet! A beküldött műveket most már hamarosan közölhetjük, miután terünk — hála Istennek — van elég!

A HIRNÖK.

„A CSALÁD LAPJA” rendes melléklete.

Politikai hírek a hazából.

A mozgósítással ugyancsak nagy szeptet vert néhány lap a napokban. Tény, hogy mozgósítás történt, de sokkal csekélyebb mérvben, mint híre járt. Mindössze néhány határszéli ezred tartalékának egy részét hívták be, ami azonban annyira van még a mozgósítástól, mint Makó Jeruzsálemtől.

*

A képviselőházban a héten a budget tárgyalását végleg befejezték. Bánhidy Béla, Gebbel Károly, Irányi Dániel és Kaas Ivor báró erős ellenzéki beszédet tartottak. Széll Kálmán és Tisza Kálmán a kormány álláspontjait fejtegették. A többség az appropriációt elfogadta. A múlt szombati ülésben Tisza Kálmán kormányelnök kijelenté, hogy a még hátralevő ülésszak teendői, a nyolczvanmillió adósság törvényjavaslatán kívül, melynek tárgyalása múlt hétfőn kezdődött, még a következők lesznek: a rendőri büntetőjavaslat, az erdélyi birtokrendezési ügyekben való illeték- és bélyegmentesség meghosszabbítási ügye s az 1876-dik zárszámadás. A kormányelnök egyszersmind kijelenté, hogy a választás az aratási munka teljes befejezése után lesz. Szalay Imre interpellált, hogy noha az egészen újratüzetett szállók törvény szerint hat évi adómentességet élveznek, mégis sok helyen az ily jogos igényt elutasítják. Széll Kálmán azt felelte, hogy a jogos igények tekintetbevételét el fogja rendelni. A hétfői ülésben kezdték meg a nyolczvanmillió bankadósság törvényjavaslatának tárgyalását. Az ellenzék hévvel ostromolta. Choriz Ferencz: ez a legszégyenteljesebb javaslat, mely a kiegyezés czime alatt szőnyegre kerül; az alkotmányosságnak arzusapása; nincs példa rá — úgy mond — hogy egy állam azért, mert vámjövendelmeiről s az ipar érdekei fölött való szabad rendelkezésről lemond, még rá is fizessen. Beszéltek még a javaslat ellen Bujanovics Sándor, Lichtenstein József, Németh Albert és Orbán Balázs. Mellette: Márkus István előadó és a pénzügyminiszter, aki elmondá, hogy itt nem huszonnégy millió újabb teher elvállalásáról van szó, s a hatvan évre felosztott, kamat nélküli tehernek csak hetedfél millió felel meg. Kedden folytatták a vitát. Mind ellenzékiek

beszéltek. A vita a szerdai ülésben érte el tetőpontját. Beszéltek Somsich Pál és gr. Lónyay Menyhért is, mind a ketten a javaslat ellen. Az első vádolta a kormányt, hogy nem volt bátorságuk a 67-diki alap szellemében eljárni. Mind a két szónok vádjaira és kifogásaira Széll Kálmán pénzügyminiszter felelt.

*

Az országgyűlést hír szerint e hó 30-án rekeszti be maga ő felsége.

Külföldi politikai hírek.

A berlini kongresszus.

Egész európa figyelme a berlini kongresszusra van most irányozva. Általában azt hiszik, hogy a kongresszus jó véget ér, s a kelet újraszervezését Európa fogja eszközölni, nem Oroszország. Bizonyára Vilmos császár is, ki pénteken egymásután fogadta a kongresszus tagjait, (először is Andrassy grófot,) a kiegyezés jó reménységét fejezte ki valamennyi előtt. Mondják, most afölött értekeznek, hogy az angol hajóhad és orosz sereg mint vonuljanak vissza Konstantinápolytól. Szó van róla, hogy a romániai zsidók egyenjogósítása, a socializmus és nihilizmus elleni közös föllépés is szőnyegre kerülhetnek, míg másfelől állítják, hogy csupán a kelet rendezésével fognak foglalkozni. Andrassy gróf sokat érintkezett e napokban is Suvaloff gróffal, de az a hír, hogy Antivárit illetőleg már is egyetértésre jutottak volna, talán még ma korai. A román küldöttek fejlődelmük számára a nagyhercegi czímet kérik, a „király“-i álomról lemondtak. Általában sok álom és remény füstbemenése várható. A második tanácskozás hétfőn délután két óraker volt. Ezt megelőzőleg irták hogy Bécs és Szentpétervár közt meg egyezések jöttek volna létre, s a kongresszus július 7-dikeig bevégezheti munkálatait. A bolgár kérdés főpontjait Bismarck, Beaconsfield, Andrassy és Suvaloff elég szerencsésen szabályozták, s ha ez igaz, akkor Oroszország meghátrált; Bessarabiáról azonban nem mondott le, s azt valószínűleg meg is kapja. Gróf Andrassy azt kívánja, hogy Szerbia, Montenegro, Bosznia és Herzegovina monarchiákkal vámszövetséget és katonai egyezményt kössenek, mire Szerbia

hajlandó is, de Montenegro vonakodik. A tanácskozás délután két órától négy utáig tartott. Bulgária kérdését ha tárgyalták is, nem jutottak egyetértésre, daczára az ellenkező jó híreknek, melyeket a politikai lapok hiteltre ma már alig érdemes „eredeti tudósítói“ kürtöltek ki a monarchiánk és Oroszország közti meg egyezésről. A mi bizonyost a hétfői ülésről tudathatni, annyiból áll, hogy Gortsakoff is jelen volt, gr. Andrassy gyalog ment haza és sok nép kísérte; a kongresszus tagjai aznap Bismarcknál ebédeltek s este a Russel angol nagykövet estélyére mentek. Az, hogy a bolgár kérdés még több ülést fog igénybe venni, gondolható.

Udvari hírek.

Király ő felsége e hó utolján — az országgyűlés berekesztése alkalmából fővárosunkba érkezik.

Rudolf főherceg csak augusztus hó végén költözik Prágába.

A királyasszony a nyárnak csak egy részét tölti külföldi fürdőkön, egy részét pedig Gödöllőn Mária Valéria királykisasszonnyal együtt.

Személyi hírek.

Mária Henrika belga királyné szerdán éjjel Budapestre érkezett, s csütörtökön reggel a Margitszigetre ment ki, hol állandóan lakni fog.

*

Gróf Migazzi Vilmos országgyűlési képviselő, Bars megye volt főispánja, a köztgyekek terén szerzett érdemei elismerésül a Szt.-István-rend kiskeresztjét kapta.

H y m e n.

Kauser József építész a héten váltott jegyet Gerlóczy Ida kisasszonnyal, Gerlóczy Károlynak, a főváros köztisztviselőiben álló polgármesterének leányával.

Palugyai Károly vasárnap vezette oltárhoz Colosseus Antónia úrhölgyet Pozsonyban.

Egry Kálmán, a népszínház tagja eljegyezte Hoffmann Jozefin kisasszonyt.

Fekete Márton, Csongrád megye főjegyzője közelebb tartá közfogóját Jurenák Mariska kisasszonnyal.

**

Pakuszy Gyula siklói ügyvéd eljegyezte **Varga Anna** kisasszonyt Csonoplyáról.

† Halálozások.

Szőnyi Pál országszerte ismert tanfőú s a híres Szőnyi-féle tanintézet tulajdonosa e hó 17-én több heti betegeskedés után elhunyt 71 éves korában. Temetése 19-én ment végbe nagy részvéttel.

Salamon Imréné szül. nagyalásosny **Barcsa Mária** asszonyt a napokban helyezték örök nyugalomra Dunaföldvárt.

Özv. Zámbo Istvánné szül. Sigray **Ida** grófnő a napokban Győrött jobblétre szenderült 48 éves korában.

Balázs Teophil a bakonybéli apát-ság érdemdús perjele, elhunyt élte 84-ik évében.

Nyugodjanak békében!

Vegyes hírek a fővárosból.

József főherceg, családjával s kíséretével szombat-este ép akkor érkezett a kies Margitszigetre, mikor legjobban szakadt az eső. Alesuthról kocsikon jöttek be s a bombatéren a „Mátyás király“ gőzösre szálltak. Az igazgató és fürdőorvos esernyőkkel várták. A két éves kis főherceget plaidbe burkolva tették föl a lóvonatú vasuti kocsira. A kastély egyszerűen, mondhatni polgárisan van berendezve a család számára. Az ebédlőben ripsz butorzat és nádszékek vannak. Más szobákban vörös bőrrel bevont butorok. A két fiatal főherceg: László és József tanulószobája a lehető leg egyszerűbb. Nehéz kelmék a szalonnokban sem láthatók s az ablakokat fehér függöny fedi. Az egyedüli luxus egy-egy vert ezüst virágváza Klotild főhercegnő és leánya **Margit** szobáiban. **Zichy grófnő**, az udvarhölgy, **Holdházy k a.**, a nevelőnő, sat. a földszinten laknak. **József főherceg** jól érzi magát e kis kastélyban, hol egykor dicsőült atyja, a nádor oly örömet nyaralt. A család házi rendje ez: reggel öt órakor felkelnek mind s nagy sétát tesznek, hétkor reggeliznek, déli tizenkét órakor van az ebéd, a vacsora este hét órakor s kilenczkor már az egész család aludni megy. Teljes ellentéte a „high life“ életszokásainak.

A jótékonyág statisztikája. Sztupa György összeállítá a számadást, hogy mennyi gyűlt be a bizottságnál a török sebesültek és földönfutók segélyezésére. Begyűlt összesen 19,199 kilo liszt, 18,173 kilo és 4764 liter buza és rozs, 9920 kilo és 81 liter árpa, 7568 kilo 109 liter főzelék. Ezeket részint természetben, részint pénzzé téve küldték

el rendeltetési helyökre. A török sebesültek részére begyűlt összesen 441 kilo 984 gramm tépés, 452 kilo 390 gramm kötéshez való vászon és 893 kilo 500 gramm különféle ruhanemű. Pénzbeli adomány 59,471 frt 48 kr, ebből átadtak a török konzulátusnak 58,000 frt 55 krt, a többit a gyűjtések körül felmerült költségek fedezésére fordították.

A várbeli Mátyás-templom renoválása nagyban halad. Hogy mily ropant fáradtságba és munkába került az újjáalakítás, elgondolhatjuk, ha tekintetbe vesszük, hogy apránkint az egész templomot lebontották, a lebontott részt mindjárt újra építve.

A muzeum-palota tatarozgatását is megkezdték már. Egyelőre az utvari falazatot meszelték be, most pedig a külső falakra kerül a sor.

Párbaj volt a napokban egy fiatal író s egy tartalékos tiszt között. Az utóbbi hatalmas vágást kapott jobb karján.

A borbélyműhelyek czégéretil szolgáló czintányérok eltávolítását rendelte el legújabbban a belügyminiszter. E rendelet a borbélyok- és fodrászoknál nagy elégedetlenséget keltett.

A városligeti fürdőt egyelőre a Nádorszigeten szándékoznak fölláltatani.

Egy szerencsétlen család. A külső váczy uton egy nőt azon kaptak, hogy ott egy házat föl akart gyujtani. Elfutott azonban, otthon hagyva két himlős gyermekét. Hétfőn került vissza, de mily állapotban! — Örült. Neve **Zsuzsa Kata**, kit két gyermekével együtt a kórházba szállítottak. A harmadik gyermeket, ki egészséges, a kerület előljárósága vette gondviselés alá. Szegény árvák! Atyjokat néhány hó előtt kellett kórházba vinni, mert szintén megháborodott.

Jókai Mór e hó 30-án tartja beszámoló beszédét képviselői működéséről a józsefvárosi választóknak.

Néhai Kovács Sebestyén Endre jelentékeny összegeket hagyott jótékony célokra. Nevezetesen a kittnő férfinak szóval tett intézkedéséhez képest az örökösök következő alapítványokat és adományokat tesznek: orvosnövendékek utazási ösztöndíj-alapjául kétezer aranyat, az orsz. protestáns árvaházra ezer forintot, a tud. akadémia alapjára ezeret, a pesti ref. főgymnasiumra szintén ezeret, a pesti ref. egyház részére ötszázat, a főváros szegényeinek (kiosztásra) szintén ötszázat; a drégely-plánki ref. egyházvidéki papözvegyek nyugdíj-alapjára ötszázat, a pesti nőegyletnek kétszázat, a bölcsődének kétszázat, a magyar írók segélyegyletének kétszáz-forintos alapítványt, a fővárosi szeretetháznak, zenedének, Hungária betegápoló, az első magyar izraelita betegsegélyző, az „Unio“ s a „Concordia“ egyleteknek, (mely négy utób-

binak az elhunyt tiszteletbeli tagja volt,) egyenkint száz-száz forintot. Tehát összesen kétezer arany és ötezerhét száz forintot, mely összeget az örökösök részint készpénzben, részint értékpapírban fognak kifizetni.

Az akadémia évi nagygyűlése.

A magyar tud. akadémia mult vasárnap tartotta 38-ik nagygyűlését.

Az akademikusok szőnyeggel borított emelvényének hátterét gróf **Károlyi György**, az egyik nagylelkű alapító fiatalkori arcképe díszíté széles arany keretben. Fölötte a megszín kárpitozaton babérkoszorú, két oldalt eleven pálmák élénkzöld levegőzőágaikkal, alant virító hortenziák, fehér tubarózsák, harangvirágok.

A kép előtt két oldalt ültek az akadémia tagjai s több kiváló vendége: **Tisza Kálmán** és **b. Wenckheim Béla** a kormány részéről, s **Ráth Károly** főpolgármester, ki a fővárost képviselte, **Majláth György** s **Ghyezy Kálmán**, az országgyűlés két házának elnökei, **Haynald érsek** és **Ipolyi püspök** főpapi díszben, **Szögyényi László** az igazgató-tanácsból, **Trefort miniszter**, mint egyik osztály dísztagja, **gr. Széchen Antal** s az akademikusok öregei és ifjai közül számosan. A karzat alatti oldalon ültek egymás mellett a **gr. Károlyi György** fiai: **Viktor**, **István** és **Tibor** grófok, kikre nézve legszomorubb s egyszersmind legfőlemelőbb lehetett: hallani boldogult atyjuk emlékeztetének fölelevenítését.

A korlátlan kívül az első sorokban előkelő hölgyek, s fiatal leányok foglaltak helyet, azután számos nő- és férfivendég, majd az ifjuság nagy csoportja.

Az elnöki asztalnál ültek: gróf **Lónyay Menyhért** és **Csengery** elnökök fekete díszmagyarban, **Fraknoi Vilmos** főtitkári helyettes, s **Szabó József** osztálytitkár.

Csengery hangulatteljes megnyitó beszéde után **Fraknoi Vilmos** olvasta föl a főtitkári jelentést, mely részletesen ismertette az osztályok, az egyes bizottságok és az igazgató tanács működését. Kiemeljük ebből főleg a nyelvtudományi bizottság működését; e bizottság a magyar helyesírás szabályait ujlag átvizsgálván, legközelebb közzé teendi.

A történelmi bizottság a megkezdett nagy kiadványok folytatása és befejezése mellett a jelen évben új vállalatok megindítására is kiterjeszkedett. Kiadta **Szörényvármegye** monographiáját **Pesty Frigyes**től.

A többi bizottság működését szintén részletesen fölemlítvén a titkár, végül az ez évben elhunyt tagokról emlékezik meg, ezek közt különösen

szolgá előállított, s átvette a lovat és kocsit; Dove Lőrincz az ivóba sietett, és egy pohár forró grogot rendelt.

„Sir Chantry itt van már? — kérde a vendéglősné, ki retentő kényelmes lassúsággal közeledett felé. Furtólag megfigyelve, a vendéglősné csinos asszonyka volt, s legfeljebb 22—23 évesnek látszott, bár valóságban 35 volt.

Az ügyvéd által említett név rendkívül hátszal volt a vendéglősnére. Szemet azonnal föltekintettek.

„Nem uram — felelt — még nincs itt, de az előbb volt itt emberei egyike az úzennel, hogy ha uraságod megérkeznek, sziveskedjék kis ideig várni.”

„Jó; nyisson ön azonnal egy szobát számomra.”

Néhány percz múlva az ügyvédet egy szobába vezették, mely fehér függönyei, tiszta ágyneműje, vastag szőnyegei s meglehetősen butorzata dacára sem tett a belépőre valami kellemes benyomást.

Mialatt Dove Lőrincz némileg kényelembe helyezte magát, a pinczert az ajtóban maradt állva, s csak akkor rohant le a régi, roskatag lépcsőn, mikor az ügyvéd vacsorát rendelt.

Bármily ches volt is az ügyvéd, nem költötte el azonnal vacsoráját, mert a pinczert néhány percz múlva egy uralt tért vissza, ki egy parancsot hagy magunkra — val az ajtót becsukta, azután az ügyvédhez sietett, s annak kezét barátságosan megszorította.

— 3 —

ismeri, képes lesz nekem oly módot ajánlani, hogy vagyonomat is megtarthatom, s ezt a személyt is eltávolíthatom házamból a nélkül, hogy vérrel szennyezném be kezemet.”

Dove Lőrincz furcsán mosolygott, mialatt a fiatal ember a fönnbbieket elmondta.

Kellemetlen mosoly volt, melyet aligha barátságos okok szülhettek, mert míg a mosoly tartott, az ügyvéd szemeiben az előbbi vidám csillogás helyét hideg ridegség foglalta el, s kezét oly erősen tapasztá az asztalhoz, mintha körmeit a kemény fába akarta volna mélyeszteni.

„Értem, mit gondol ön, Sir Felix — mondá. Azt akarja, hogy nejt vártam biztos menhelyre vigyem, például egy magántérbolydába, melynek ajtai, ha egyszer bezárultak mögötte, nem is fognak többé megnyílni.”

A fiatal ember elhalványult e szavakra, noha az ügyvéd csakugyan az ő gondolatát öntötte szavakba.

„Igen igen!” felelt aztán hevesen, egy aggályos tekintet vetve az ajtóra, — „igen, én is azt gondolom. De a dolognak rendesen kell megtörténni, orvosi vizsgálat és vélemény nyomán ép úgy, mint a törvény parancsolja.”

„S mit nyerünk ezzel?” Kérdé az ügyvéd még mindig az asztalba kapaszkodva.

„Azt fogja hinni, hogy ott hal meg az örültek házában, s így majd végrendeletet csinál.”

„Az örült végrendelete nem érvényes,” jegyzé meg hidegen az ügyvéd.

— 8 —

Jó időbe került, míg zörgelésekre a rest hátszal s szerezde a „Pihenetöhoz” érkezett.

végre átázva, kifáradva, felig csaknem halálra kényőrahosszakig kocszva a pokkollan rozsz országunton, tén, hogy köpenyöbe burkolozva, esőben, viharban mindez nem volt képes öt visszatartani, s így tör-tása, ivólése, az ablakhoz verődő esőcseppek —

Hű gazdasszonyának kérelmei, a vihar sivi-kapott, s kénytelve czté magát a felszöhlitást követni theja mellett, mikor váratlanul valami felszöhlitást

Az említett márczusi napon nyugodtan ül kiséb ok sincs.

folytatonosan nevelésre állnak, noha nevelésre leg-szája elég csinos, bár ajkai tulságosan vastagok, s lemeledek, szemé vidám és csillógo, orra szabályos, lába. Arca kissé rideg, bár vonásai nem épen kel-Kezei oly sárgák voltak, mint a kacskának a özönvíz előtti gölyőnek lehetett volna tartani.

kal, úgy hogy mecsközben messziről bátran valami szék. Középtermetű volt, aránytalannul hosszú lábak-Dove Lőrincz elszánt, bátor embernek lát- valami életbenjáró kérdés.

oly valaki vállalkozik utra kelni, kinél ez az utazás volna gondolni, hogy a szönyű viharos esőben csak Egész nap tombolt, dühöngött, s azt lehetett a „Pihenetöhoz” kiscyűk, a szél jászva a fözzeper.

Azon az esőben is, mikor Dove Lőrincz urat épen íjeszteni akarta az ottbenn alvókat.

rint, s besiviharott az öreg, fág keményekbe, ha rázhatta a rozszant ajtókat és ablakokat tészese sze-kodhatta a kopott, szette cztéert ide s tova, meg-

— 4 —

A

KISÉRTETES VENDÉGLŐ.

REGÉNY.

IRTA

SMYTH HAMLYN.

ANGOLBÓL

FORDITOTTA: G. L.

A „CSALÁD LAPJA” melléklete.

Hogy mily idős a vendég, hová Dove Lő-
 rincez ügyvéd ut egy zivataros márczusi este-
 n, cp oly nehéz lett volna meghatározni, mint
 magának az említett ügyvéd urnak korát.
 Embereimlékezett őta ugyanabban a kopott
 állapotban volt, melyben történetünk idejében; tö-
 redeszeit, szétmállott ablakrámátival, előrenyúló eres-
 csatornáival, alacsony, kövezeit bejártaival.
 Ugy látszik, hogy kapuja előtt mindig ugyan-
 azon lovak állnak, szomorúan rágesálva abrakjukat
 a nyakukba akasztott tartisznyábjól; benn az ivószo-
 bában a nagy asztal mellett mindig ugyanazon lu-
 varosok — ezeknek volt kedvenz helyük a „Pi-
 henteo” — ülték; a kapu alatt folytat ugyanazon
 szolgálta ácsorgott, nagy egykedvűséggel szipálkóva
 pipáját; a küszöbön ugyanazon kutya szunnyadozott
 már rég idők óta.
 Csak nagy ritkán, látogatott vásárokat alkalmá-
 val volt kissé nagyobb élet és mozgás észlehető a
 „Pihenteo”ben. Meleg nyári napokon minden esen-
 des álmódózába látszik merülni, őszszel és télen
 a szélnek elég tere volt kitombolni magát, csap-

Vendég a „Pihenteo”hoz.”

ELSO FEJEZET.

gosan, olyan arckifejezéssel rázta meg, mely arról
 tanuskodék, hogy ő most saját vleménye szerint
 leereszkedőleg viselt magát.
 „On igen pontos, Dove — mondta, miköz-
 ben előkelő hanyagsággal egy székre veté magát.
 Ennek ötlök. A dolgok már igen válságosak kez-
 denek lenni, s óhajtom, hogy ön haladéktalanul
 kisgitsen szorultságomból.
 Az ügyvéd meghajolt.
 „Oh, Sir Tracy —”
 „Csiti! — kiáltoit a másik homlokát rán-
 czolva — oly feledékeny ön?”
 „Ah, Sir Chaunty, akartam mondani. Min-
 dent megteszek, a mi hatalmamban áll, arra szá-
 mozhat. Mondja kérem, hogy állnak dolgai, s azon-
 nal megmondom, mennyiben lehetek segítségére.”
 Sir Chaunty Felix fölemelkedett, gyorsan
 fölhyította az ajtót, s firkászó szemekkel tekintett
 ki, nem hallgatározik-e valaki odakinn
 „Senki” — mondta meglepégedetten, s újra
 becsukta az ajtót.
 Pedig nem volt senki. Sir Chaunty Felix
 nem vette észre, hogy a sötétben egy emberi alak,
 a „Pihenteo” ravasz és okos vendégfőcsének alakja
 guggol az ajtó közelében
 „Dove Lőrinéz — mondta az előkelő ur tom-
 pitott hangon, szemközt foglalva helyet az ügyvéd-
 del — valami kellemlen ügyben kell önnel beszél-
 nem. Előre bocsátom, Sir — Sir Felix.”
 „Lizentul pedig még jobban fogok fizetni. De

most hallgasson meg. Ön tudja, hogy én, hogy
 atyámmal jó viszonyban maradjak, de leginkább,
 hogy a szégyentől s végszegényedéstől megóvjam
 magamat, nőül vettem Royston Ellát, Royston ka-
 pitány leányát Fourville Hall-ból. Szerelemről e há-
 zasságnál nem volt szó, s én Ellát talán annál
 kevésbé szerettem, minthogy erőszakkal kötötték a
 nyakamra. Most azonban még kevésbé szeretem őt,
 mint valaha. Pénze, melyről most önnel főképen
 beszélni akarok, az egyezség szerint addig, míg ő
 él, közösen az enyém és övé. Ha halála előtt vég-
 rendeletet csinál, rendelkezhetik pénzével tetszése
 szerint. Ha végrendelet nélkül hal meg, akkor va-
 gyona legközelebbi rokonára száll, ki egyszersmind
 gyermekének is gyámja lesz; én pedig mehetek
 üres zsebbel a világba. Meg kell önnek monda-
 nom, hogy ő vonakodik végrendeletet csinálni.”

Az ügyvéd a beszélőre szegezte éles szemeit.
 A fiatal ember — mert Felix csakugyan fiatal
 alig harminczéves csinos férfi volt — elkerülte az
 ügyvéd tekintetét, s óralánczával játszadozott, majd
 fölkel s az ablakhoz lépett.

„Tehát Chaunty asszony beteg?” kérde az
 ügyvéd:

„Mindenesetre — felelt Felix, izgatottan járva
 föl-alá a szobában, s meg-megállva beszéd köz-
 ben. — De nem halálos — tevé hozzá kissé el-
 keseredetten. — Egészsége oly szívós, hogy még
 egész életemet pokollá változtathatja. Meg akarok e
 köteléktől szabadulni, s azért jöttem önhöz, mert
 nem akarok büntényt követni el. Ön, ki a törvényt

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

(hanem azért csak tessék elolvasni!)

A CSALÁD LAPJA

czimü

vegyestartalmu legolesobb képes hetilapra.

Azon kitüntető elismerés, melyet, mint a „Képes Hetilap“ felelős szerkesztője a n. é olvasó közönség részéről alig félévi szerény működésem után szerencsés voltam kivívni, s melyet mindenkor fáradozásaim legszebb jutalmául tekintettem, szolgált buzdításul és bátorított föl egy olynemű nagyobb irodalmi vállalat megindítására, mely már évek óta kedvencz tervemet képezi. A menyire a „K. H.“ szük tere megengedte, már ott igyekeztem tervemet részben kifejtetni, s bár e tervet részint a „K. H.“ szük tere, részint egyéb körülmények folytán csak igen kis részében létesíthettem, a meleg fogadtatás, melyben működésem a t. olvasó közönségnél részesült, arról győzött meg, hogy jó uton haladok, s hogy egy tervem és rendszerem szerinti lap bizonyára megnyerné a magyar olvasó közönség tetszését.

E hó elején visszaléptem hát a „Képes Hetilap“ szerkesztésétől, s most „**A Család Lapja**“-val lépek a t. olvasó közönség elé azon bizalommal és reményben, hogy a kiknek megelégedését szerencsés voltam megnyerni **amott, itt** sem vonják meg tőlem szives pártolásukat.

Budapest, 1878. jun. 20. tisztelettel

Németh Béla,

„A Család Lapja“ felelős szerkesztője.

Jelen felhívásunkkal lapunk 1-ső számát is szétküldvén, programot adnunk fölösleges volna, miután a programot maga a lap elmondja, meg különben is azt tartjuk, hogy „*a jó bornak nem kell czéger.*“ De mert hogy mondott szóból ért az ember, ennelfogva mégis szükségesnek látunk egyet-mást elmondani, hogy indokoljuk, miért alapítottunk új lapot, mikor anélkül is van már ujság elég.

Uj lapot indítani mostanság, mikor már minden tér el van leve a legkülönfélébb irodalmi vállalatokkal, mikor a szép eszmékért lelkesülő szerkesztőt és kiadót minden lépten-nyomon az olvasóközönség közönyösségével akarják agyonrémiteni, meg kecségtetik azzal a szép kilátással, hogyan fogja beleölni mindenét egy fertályesztendőcske alatt az új vállalatba, azután akaszthat a nyakába koldustarisznyát: ily körülmények között — mondjuk — új lapot indítani, nem tréfadolog.

Nemcsak nem tréfadolog, de valóságos vakmerőség, melyet csakis az új vállalatnak *életrevaló, szükséges létoka* menthet ki,

Megindítjuk „**A Család Lapja**“-t, mert ennek megvan a maga létoka.

Be akarjuk bizonyítani, hogy a magyar közönség igenis tud pártolni oly irodalmi vállalatot, mely olvasóinak izlését ismerve igyekszik azt minden tekintetben követni, s mely így a pártolást meg is érdemli.

Csakis így véljük elérhetőnek azt, hogy a magyar közönség a külföldi lapoktól elvonja pártolását, s hazai lap emelésére fordítsa, nem pedig azért, hogy Jermiásnak minden siralmaikat elzengedezve nézzük nagy búsan az olvasók közönyösségét anélkül, hogy csak egy szalmaszálat is megmozdítanánk annak a közönyösségnek megtörésére

Magyarul beszélünk, érthet bennünket mindenki!

A „**Család-Lapja**“ oly clevenséggel, változatossággal lesz szerkesztve, hogy ne legyen olvasói közt egy se, ki ne találjon benne valami kedvére való!

Emellett elvül tüztük ki olesóság tekintetében fölmulni minden más, nemesak hazai, de külföldi vállalatot is, mert csakis így véljük lapunkat oly széles körben elterjeszhető, amint elterjedve magyar lap még nem volt.

Kiterjeszkedünk az irodalomnak minden ágára, lapunk mindent felölel keretébe, oda törekedvén, hogy olvasói hallatlan olesó áron jussanak oly laphoz, melynek birtokában ne legyen szüktségük semmi más lapra, hanem ebben feltaláljanak minden tudnivalót, értestüljenek a világ minden érdekes eseményéről, s ezenkívül bírjanak a „**Család Lapja**“-ban oly mulattatót, melynek minden sora érdeklél, vonzeróval bírjon rájuk nézve.

Szóval fötörekvüstünk leend ugy magunkhoz bilincselni az olvasót, hogy csak „*ásó-kapa*“ válaszszon el bennünket, s hogy lapunk — czimének megfelelőleg — *szeretett, nélkülözhetlen barátja* legyen minden művelt magyar családnak.

Rendületlenül bizunk a magyar olvasó közönségben, hogy tömeges pártolása által lehetővé fogja tenni kitűzött czélunk elérését.

Csak ezeket akartuk elmondani, most pedig lássuk a dolog prózai oldalát!

„**A Család Lapja**“ *julius első vasárnapjától kezdve pontosan megjelen minden vasárnap, még pedig ugy, hogy vasárnap reggel már nemesak fővárosi, de vidéki előfizetőink is megkapják.*

A lap terjedelme, alakja olyan lesz, mint a felhívással szétküldött első számunké.

Előfizetési ára:

Egész évre	4 frt.
Félévre	2 „
Negyedévre	1 „

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, Kálvintér (előbb szénatér) 5. sz., 1-ső em.

gr. Károlyi Györgyről, Fogarassy Jánosról s Szilgigeti Edéről, teljes ismeréssel adózván az elhunyt jelek érdemeinek.

Az akadémia tiszta vagyona tett a múlt a múlt évben 1.774,993 frt 21 krt. A kiadások és bevételek összege 117.786 frt 28 krt. tesz.

Ezután gróf Lónyay Menyhért lépett az emelvényre, gyönyörű emlékbeszédet mondva gr. Károlyi György felett, azután Haynald érsek emlékezett meg melegen egy nemrég elhunyt külföldi tudósról, Garlatore Fülöpéről. Az utolsó értekezést Pulszky Ferencz tartotta a magyarországi leletekről a vezérek idejéből s még előbből.

Három óra felé járt már az idő, mikor az ülés véget ért.

Irodalom.

Az akadémianál ez idén három szépirodalmi pályázat van. A Teleki-díjra tiszta vígjátékok pályáznak, a boházatok mellőztével, jutalma száz arany, beadási határideje ez év decz. 31-dike. A Karácsonyi-díjra kötött beszédű komoly drámai művek (tehát középfajú drámák is), jutalma kétszáz arany, határideje ez év decz. 31-dike. Harmadik a kétszázaranyos Nádasdy-díj elbeszélő költeményre, melynek tárgya lehet történeti, mondai vagy a jelen életből vett; ennek beadási határideje a jövő 1879 utolsó napja. E két utóbbi díjt csak önálló becsü munka nyerheti meg.

Népesedés.

Összehasonlító statisztika. A folyó év 22-dik hetében (máj. 26-tól jun. 1-ig) minden ezer lakos után Budapesten született 40, meghalt 42. Pozsonyban szül. 41, meghalt 2. Debreczenben szül. 37, megh. 26, Kecskeméten szül. 34, megh. 62, Nagyváradon szül. 39, megh. 48, Aradon szül. 42, megh. 50, Bécsben szül. 38, megh. 33, Bukarestben szül. 18, megh. 28.

Vegyes hírek a vidékről.

Szomorú napja volt a múlt héten Sándor gyula szövérdi birtokosnak. Menyasszonya, Sántha Katinka ugyanaz nap, mikor az esküvőnek kellett volna végbemenni, hirtelen rosszul lett s néhány percz múlva meghalt.

Dühös menyecske lehet Sz. V. nagybányai takarékpénztári tisztviselő neje is, ki már huzamosabb idő óta haragban élt férjével. A napokban egy revolverrel alvó férjére lőtt; szerencsére a töltés gyenge lévén, Sz. csak könnyű sérülést szenvedett. A dühös nőt elfogták.

A pozsonyi Toldy-kör kétszáz forinttal segélyezé az ott működött magyar színtársulatot.

Diszes társaságnak muzsikált Deésen Bellay Miklós hegedűvirtuóz, mikor egyszerre összerogyott, s mire fölemeltek, már meg volt halva. Szélhűtés érte.

Hűséget esküdött Nagy-Beeskereken egy leányzó Krumenacker nevű katonának, azonban esküje daczára mással váltott jegyet. Krumenacker csalódása fölötti bújában pisztolyt ragadott, előbb a hűtlen kedvest sebesít meg életveszélyesen, azután magát lötte agyon.

Sikkasztást, okmányhamisítást s hivatalos visszaéléseket fődöztek föl Mehádia községénél.

Vitkovics Mihály régi magyar író emlékére ünnepélyt rendeznek Egerben. Az ünnepély augusztus 26-án lesz az egri lyceum nagytermében. Megnyitó beszédet Szvorényi József bizottsági elnök mond, ünnepi beszédet Szabó Ignác tanár „Vitkovics élete és írói méltatása“ czímen; szavalnak Vitkovicstól költeményeket, énekelnek magyar dalokat, megkoszorúzzák arczképét s a zárbeszédet Tavassy Antal polgármester tartja. Aztán a Vitkovics szülőházához (görög lelkészlak) mennek, hol Zalár József társelnök beszéde mellett leleplezik a házba illesztett emléktáblát. Alkalmassint lesz hangverseny és díszelőadás is, s Vitkovics Mihály válogatott műveiből egy kötetet adnak ki.

Tizezer forintot adott a hercegprimás a Léván felállítandó nőnevelő intézetre.

Jóféle magyar paprikát küldött H.-M.-Vásárhelyről az öreg Szekeres István bácsi Kossuth Lajosnak, ki ezt levélben köszönte meg, elmondva, hogy az olaszok mint eszik a miénkénél rosszabb paprikájukat, s hogy ő és fiai mint szeretik a magyar paprikát, melylyel egész életére el van látva, mert a szegedi gyár is küldött jókora mennyiséget, s a levél így végződik: „adja Isten, hogy a magyar paprika hazája egészen szabaddá legyen s magyar maradjon az idők végeiglen.“

Csáktornyáról Szommer Károly vasuti vonatvezető Ozman pasát hívta meg ujszülött fia keresztapjának, ki e tisztelet elfogadta, megköszönte s azt kérte, hogy keresztfiát a magyar-török barátság jeléül Árpád-Ozmánnak kereszteljék meg.

Fürdőhelyiséget emeltet Császká György szepesi püspök a Grenitz és Dobsina közti meleg forrásoknál.

Nyári vigalmak.

A szegedi tornaegylet mult vasárnap nyári mulatságot rendezett, mely a kedvezőtlen idő daczára igen

szépen sikerült. A város és a vidék szépei közül ott voltak Zsótér Mariska, Mayer Ilonka, Donner Nina, Hauer Mariska, Burián Gizela és Técsy Ida (Deszkről,) Tolnay Boris és Mari, Riegler Nina és Nelli, Molnár Ágnes és Mariska, Abránovich Vilma, Jakabfy Lenke, Eisenstädter Irén és Klementin, Burger Flóra, Hódy Kornélia, Uj Ida, Visky Mari, Czinner Regina, Jeney Ilka, Beldt Katicza, Szűcs Malvin, Amanti Nelli, Vödrös Ilka, Varga Ilon, Dósay Ella, Fürst és Ivánkovits kisasszonyok, továbbá Trischler Péterné, Vánki Józsefné, Hódy Jenőné, dr. Neumann Emilné, Erőskövi Lajosné, Richter Adalbertné (Budapestről.) Hauer Ágostonné és Krikkai Gusztávné urnók és még többen.

Nyiregyházán az evangelikusok női garasegylete vasárnap jótékony-célú bált rendezett. A kedélyes mulatságban részt vettek Hönsch Janka, Palánszky nővérek, Riszdorfer Anna, Moesz Juliska, Palitz Lenke, Kovács Ilka, Márky Anna, Máday Ida, Jánoszkó Ziza, Hankószky Erzsébet, Péter Lászlóné, Sexty Gyuláné, Chotváts Ágostonné Majerszky Béláné urhölgyek. A táncz virradtig tartott.

Egy különöz temetése.

Veöreös Mihály uram győri polgár egész életében adta a különözöt, tehát végrendeletét is úgy készíté, hogy az ritkítsa párját. Temetését illetőleg is szigorúan határozott meg mindent, s az híven a végrendelethez folyt le. Egyszerű festetlen fakoporsóban, szemföldél gyanánt lepedő, és minden dícséret kizárásával elmondott ima kíséretében lett eltemetve. Künn a temetőben Günther Gyula, a gyülekezet pénztárnoka 100 frtot osztott ki, körülbelül 300 felnött koldust részesítvén 30 kr., és vagy 100 gyermeket 10 krnyi alamizsnában. A temetőből a halottas kíséret, élén Peregi Mihály gyülekezeti felügyelővel megérkezvén, kezdetét vette a 12 akó bornak (állítólag 1834. évi felpéczi) fogyasztása Vörös Jancsi zenekarának víg dalai kíséretében. A bort 10 literes fertályokban felhordva, az udvar közepén levő asztaloknál poharankint osztogatták ki az ivásra csoportonként az egyik kapunál beboesátott és nyomban ivás után a hátulsó kapunál kiküldött jelentkezőknek. Az uri osztálynak az elhunyt szobájában és folyosóján lett üvegekben a bor felhordva. Pályázók, kik közül sokakat a kíváncsiság is hozott, nagy számmal voltak. A háznál a háziuri tisztet id. Peregi Mihály úr vitte, a rendre a városkapitánynyal élükön a városi rendőrség ügyelt fel. Dícséretére a jelenlevőknek, minden actusnál a legnagyobb rend uralkodott. A 12 akó bor kiosztása, mi vagy másfél órát

vett igénybe, befejeztetvén, a cigányok Rákóczy nótájával a ceremonia véget ért, a cigányok 20 forintot kapván. Mindenesetre különös temetkezés a maga nemében!

Kivégzések.

Az ujbpesti rablógyilkosság. utolsó epizódja mult hétfőn folyt le Komáromban a harmadik, és egyszersmind főbűnös, Kellner Ignác kivégeztetésével. Az akasztást rajta is Kozarek, a budapesti hóhér hajtotta végre. Kellnernek vasárnap adták tudtára az ítéletet, mit ő megrendülve fogadott. Kedélyállapota a kivégzésig sajátságos volt, hol iszonyú benső küzdelem volt rajta észlelhető, hol meg megnyugodva tréfálkozva historizálta el kalandjait. Kozarek remekelt. Az egész akasztás néhány másodpercig tartott, s a halál már 9 perc múlva constatáltott. A hulla a katonai törvények értelmében, melyek alá Kellner tartozott, hétfőn estig maradt a bitófán.

Brassóban meg kettős kivégzés volt e hó 14-én. Az igazság keze ekkor sujtá Fazekas Istvánt és nejét Nagy Rózsit, kik mult nyáron egy bukaresti úri nőt megöltek és kiraboltak. Előbb a férjet, aztán a nőt húzták a bitóra. A kivégzést Selinger marosvásárhelyi nyug. hóhér hajtotta végre.

Balesetek, elemi csapások.

Nagy jégeső volt Kecskemét határában, mely annak egy részét fájdalom! elverte, sok kárt téve vetésben, szőlőkben, gyümölcsfákban.

Tüzbész pusztított Sárospatakon mult pénteken, s bár egészen csendes idő volt, mégis tizenhat lakház s egy templom esett a lángoknak martalékul. Ez intésül szolgálhatott a városnak, hogy valahára lássa el már magát tűzoltószerekkel.

Iszonyú szélvihar dühöngött a napokban Tápió-Szt.-Mártonban. A vihar az evangélikusok épütlőféiben levő tornyát a földre veté s Blaskovics Ernő egyik nagy birkapajtáját romba dönté, oda temetve a juhászt, a bojtárt és sok juhot.

Fürdői élet.

Balaton-Füreden napról-napra élénkebb a saison. Pünkösdi hetében száznál több kéjutas kereste föl e szép fürdőhelyet s azóta is számosan a fővárosból, vidékről s külföldről egyaránt. Az odautazást igen megkönnyítik a kéjutasági jegyek, melyekkel féláron lehet a kellemes utat megtenni oda és vissza. E napokban megérkezett a pécsiék közkedvességű

zenebandája is, Dankó Gyulával, aki bátran vetekedhetik az ország bármely jobbnevű primásával. Folyó hó 28-án már a színészek is elfoglalják helyüket Szilágyi Béla székesfehérvári igazgató művezetése mellett. Lakásmegrendelések kényelmi és egészségi szempontból most főleg azokban az épületekben történnek, melyek a földött folyosókkal egyenes összeköttetésben állanak, minők az új fürdőház, nagyvendéglő s ó-fürdőház épületei. A tilanyi apát, Simon Zsigmond úr ujabban jelentékeny veszteségeket, károkat szenvedett — uradalmának két községében. Kapolyon és Tabán több épülete leégett, de a tizezer frtot meghaladó kár daczára a B.-Füred szépitését illető tervek körül semmi megszorítás nem történt, s bár áldozatokkal, de minden ujítás végbe megy, melyről a hazai lapok eddig is kellő elismeréssel emlékeztek meg.

Sport.

A „Zebra“, br. Wesselényi Béla lova nagy dicsőséget aratott a berlini gyepen. Az ottani löversenyen a „Zebra“ nyerte a kétezer márkányi egyleti díjat, azonkívül egy esimes ezüst lovat, mit a német császár adott.

A longchamps nagy löversenyen egy „Thurie“ nevű angol paripa nyerte meg a 100.000 frankos nagy díjat.

Versenylövöldözés. A székesfehérvári polgári lövőhelyiségben június 16-án tartott versenylövöldözés alkalmával fegyverlövélssel díjat nyertek: Mészáros Pál (4-es), Szikla Gábor (4-es), Hübner Rudolf (3-as), Brand Gyula (3-as); pisztolylövélssel: Csapó István (4-es), Szikla Gábor (4-es), Brand Gyula (4-es). Összesen 580 lövés történt. A kedvezőtlen idő folytán lövöldénk gyéren volt látogatva.

Vegyes hírek a külföldről.

Az elhunyt György hannoverai király temetése nagy pompával ment véghez. A menet élén Páris kormányzója: Aymard tábornok haladt a törzskarral, utánok a lovas köztársasági gárda, sorsgyalogság, vétések és tűzérsek. Vörösbe öltözött szolgálók vitték a koronát és királyi pálczát. A gyászkocsit virágkorona díszíté. Hannoverából való küldöttek vitték a koszorúkat. Windhorst, Münchhausen, Blacas és a száműzött király más hívei fogták a szemfödél végeit. Jelen voltak: az angol trónörökös, Ferencz spanyol „ezimzetes“ király, Nemours herceg és sok előkelő. Szóval a trónjától megfosztott szegény vak király temetése a pompa és részvét nagy ünnepe volt. Trónörökös fia nyilvánossá tett iratban

köszönte meg Páris lakosságának részvételét.

A sant-stefanói orosz seregben rettentően pusztit a hagymáz. A betegek száma jelenleg 53.000.

A berlini hírlapírók nagy eszemiszomot szándekoznak rendezni a jelenleg ott időző külföldi hírlapírók tiszteletére.

Párisban a világtárlati népnép, melyre a kormány félmillió frankot szavazott meg, e hó 30-án lesz, s kiterjed a Tuillériák kertjétől, a hosszú Champ-Elysée-n át a boulognei erdőig, melyet este kivilágítanak, a tavon zenekari hangverseny lesz, a város négy sarkán tűzijáték; a félmilliónak esa felét költik el, másik felét a szeptemberi népnépre hagyják.

Ö excellenciájának csizmái. Egy marczona, tekintélyesnek látszó úri ember Berlinbe yívó útjára háló-coupet kért s a hófehér lepedős ágyra eszímástul, sarkantyustul azonnal rá heveredett. A háló-kocsi kiszolgálója majdnem megmerevült, mert ő volt felelőssé téve az ágyneműtért s azt látta, hogy ez ily bánásmóddal tönkre megy. Rövid tanakodás után megszólítá a már alvót. „Engedjen meg, de ez nincs megengedve...“ Az eképen álmából kizavart föl pattant: „Tudja-e, ki meg vagyok én? Én vagyok Bozó Petrovics, Montenegró tanácselnöke s utázom a Berlinbe a congressusba.“ Az őrt e leleplezés lesújtá, de csakhamar megemberelte magát: „Hisz nagyságos uram nem én tiltom, hanem a porosz törvény, megeskik, hogy letartóztatják miatt.“ „Ha így vágyon, vágyon az más“ s ezzel leveté ő excellenciája a „Deutsche Montagsblatt“ szerint eszímait. Nem is lett semmi bántódása.

A telephon mint bölcsőringató. Egy társas estén, melyen Edison a fonograf feltalálója is jelen volt, egy nő azt a kérdést intézte ehhez, vajjon számtalan találmánya közt nincs-e olyan rendszertü is, mely lehetővé tenné, hogy a bölcsőben fekvő gyermek, valahányszor sir vagy kiáltoz, automatszerüen ringattassék. Néhány napra rá, ugy mondják, Edison ilyen javaslatot tett a nőnek: Egy telephon állítandó a bölcső mellé; valahányszor sir, megrezzen a telephon lemeze, e rezgés által gerjesztett áramlat egy villámdelejen halad át, hol tetemesen megerősbul, még pedig annyira, hogy egy mechanismus emeltyüt megindítja, mely a bölcsőt igen enyhén s szabályosan ringó mozgásba hozza. Mihelyt a kiabálás megszünik, azaz, mihelyt a telephon rezgéseket nem származtat tovább, az emeltyü ismét rendes állását foglalja el s a bölcső tovább nem is ring. A találmány, teszi hozzá a közlő lap, egyszerű s elmes.